

A “Róma-szindróma”

Akik csak “termelőerők” és “termelőeszközök” vég nélküli színjátékát látják meg a múltból, nem érthetnek meg semmit a múlt korokból és mai énjükből sem. Akik csak bizonyos törvényszerűségeket ismernek fel, amelyeket szabályokba öntenek, csak azért teszik, mert már két dolog megértése is csak sematizált formák által teszi részükre fogyaszthatóvá a történelmet. Elfelejtettük volna, hogy a történelem az Emberről szól? Aki nem látja meg az Embert, a lelkét, viszonyát az égiekhez és a hozzá hasonlatosokhoz, az ne olvasson és írjon történelemről. Aki nem tudja magát beleélni a múlt Emberének helyébe, nem tud azonosulni isteneivel, nem érti meg azokat a hajtóerőket, amelyek szellemét űzik egy magasabb szintű lét eléréséhez, aki nem tudja felfogni, mennyit számított ezeknek az embereknek Én-lil, vagy bárki más égi útmutató elképzelt jelenléte, az ugyanígy jár. Aki ezt nem tudja, semmit nem tud meg a régi korok Emberéről. Csak vonuló termelőerőket lát állig felfegyverezve, gyilokra kivont karddal. **Az anyagelvű történetírás ezért egyszer és mindenkorra megbukott, mert nem tud választ adni a felmerülő kérdésekre.** Az ősműveltséget hordozó békés népek felszámolása katonailag nem volt nagy teljesítmény, de a hátra maradt szellemi űrt nem tudták pótolni a büszke és vérszomjas vasasok. Pedig lenne mire felfigyeljen és számításba vegyen. A mai európai történet nem vesz tudomást az ősnépről és az ősnyelvről. Miután e két döntő fontosságú dolgot mellőzi, belátható, hogy vakrepülése nem a véletlen műve. Csak saját magát okolhatja érte, hogy ma egy kezdet nélküli világban él. Indokukat ismerjük a mellőzésre. Az ősnép és az általa beszélt ősnelv nem indoeurópai találmány, ezért elvetendő és kizárandó az emberek tudatából. Az utánjövő indoeurópai népek így helyezték magukat a középpontba. Pedig itt van a kulcs a kezdetekben: a műveltség gyökereinek eltüntetése és beteges igyekezet annak kisajátítására keményen megbünteti a gőgösöket és szellemi háttér nélkül magától sodródik bele a testiség régióiba. Másképpen fogalmazva ez annyit tesz, ha Európa nem lesz képes igen rövid időn belül kitalálni a romantikában gyökerező indoeurópai történelemírás lázából és téveszméiből, soha nem fog egészséges társadalmakat építeni. Jelleménél fogva az indoeuropizmus újra és újra becsempész majd valamilyen felsőbbrendűséget, lassan ölü mérget a közös történelembe, amíg egészen ki nem sikerül vágni a fertőző tályogot a földrész testéből és tudatából. Ha e műtétre maguktól nem képesek, segíteni kell őket. Sőt, amíg nem kerül az összes indoeurópai téveszme a hátrahagyandó dolgok közé, Európa sohasem lesz biztonságban, de nem is keletkezik új gondolat.

Él még a birodalom és a mások alávetésére törés eszméje. Az indoeurópaiak számára ma külsőségeiben jobbára csak a római akad kézre, ami az európai hagyományok miatt nem csoda, de mégis. Mi lehet ép ésszel gondolkodó nemzedékek számára oly vonzó egy rabszolgatartó katonáállam példájában? Ahol csak a társadalom legfelső igen keveseinek jutott osztályrészül az, amit életnek neveztek. Ki kell mondani, Európa (és vele Amerika is, de mindenki, akikre eszményeiket rá akarják kényszeríteni) ma is a római birodalom ideáljait kergeti, akár beismeri, akár nem.

Az indoeurópai történelemformálók ugyanakkor határtalan önbizalommal írják mind a mai napig megdönthetetlennek vélt kinyilatkoztatásaikat. Kitűnik belőlük a tőlük különbözők határtalan lenézése. E hallatlan magabiztosság nehezen érthető meg éppen azoktól, akik a ragozók ősműveltségének morzsáin cseperedtek fel népnek nevezhető alakzatokká. Olvasóim emlékezhetnek

még Grahame Clark végzetes elszólására, amikor A világ őstörténete c.¹ munkájában azt mondja a föníciaiakról sommásan, bár kissé undorodva (158. o.): “A föníciaiak kereskedelmi buzgóságuk révén járultak hozzá legtöbbször a világtörténelemhez. Az üzleti feljegyzések világos vezetésének igyekezete legalábbis keretet biztosított a betűírás kifejlesztéséhez, amely szabványosított formát kapott az i. e. X. századra. Amikor Levante görög kereskedői kapcsolatba kerültek ezzel az írással, elég nagy hatást tett rájuk ahhoz, hogy tovább tökéletesítsék a betűformák bevezetésével a magánhangzókra. A nyugati világ írásbeliségének azóta is alapjául szolgáló ábécéért azonban mégis az **esztétikailag egyáltalán nem vonzó föníciai üzletembereknek tartozunk elsősorban hálával. A műkénéi örökségük átvételét követő másik nagy teljesítményük a gyarmatok megalapítása volt kereskedelmi útvonalaik mentén**”. Tökéletesítésről persze szó sincs, mert csak azokat az írásjeleket vették át, amelyeket megértettek. A nagy lenező Clark mellett kijutott a szidalomból Roman Ghirshmannak is az indo-ködben való tévelygéséért, bár régészeti tudását akkor sem vontam kétségbe, csak nem érte(tte)m meg azt, miért ír (ilyen) történelmet a kiváló régész. A Keletiek utáni kutakodásom során újabb fogás esett a felsőbbrendűek társadalmából, ezúttal egy francia úr, Jacques Moreau: A Kelták világa c. munkájának előszavában azonnal a tárgyra tér, és kijelenti, “habár ezek a (*kelta*) nyelvek gyakorta kitartó ellenállást folytatnak a nagy kultúrnyelvek (angol és francia) előretörésével szemben, állandóan talajt vesztenek.”² Csakhogy ők ezt már kétezer éve teszik, és még mindig beszélnek e nyelveket. Hányan cserélnének velük, hogy nyelvüket ne hirtelen, hanem jó kétezer évig tartóan veszíthessék el. Érthető lenne, ha csak mostanában kezdtek volna talajt veszteni, de nem. Már csak e tény önmagában is bizonyítja a kelták ősiségét. Emiatt egyáltalán nem gondolom, hogy a máig fennmaradt kétezer nyugat-európai keltának napjai meg lennének számlálva, mégha a kultúrnyelvek (a német meg a többi már nem számít nála) úgyis fölzabálják őket, már csak ez lehet a maradványok sorsa a halálosztók szerint. Ehhez a kirekesztő, kihalsztó kórusához csatlakozik itthonról Szabó Miklós is A kelták nyomában Magyarországon c.³ könyvében. Könyve 8. oldalán ezt írja: ...“bár ma létezik egy független kelta állam, a kelta nyelvek (ír, skót-gael, walesi, kymro, breton) kihalsztófélben vannak. A “kelta” jelen így talán sok szempontból nem biztató.” Nem kívánom kommentálni e lelkes igyekezetet, miközben független kelta államuk van! Hogy az angolokat talán idegesíti a kelta nép létezése, esetleg érthető lehet az ő szempontjukból, de hogy egy magyarnak miért vannak útban kétezer kilométernyire tőlük, fel nem tudom fogni. Magam inkább a kihalsztók jövőjét kérdőjelezném meg.

Ez a felsőbbrendű francia úr, - egy kéretlen ortodox indoeurópai magyar “kihalsztó” csatlakozása után, - nem tudja, hogy a turáni-subar-sumér-kelta-magyar ősnnyelvet az időtlenség, az ősi aranykor eszmélése óta beszélnek a földön, míg a francia kultúrnyelvet még az írástudatlan Nagy Károly is csak germán-frank-ként tanulhatta avar anyjától, vagy esetleg apanyelven nőtt volna fel? Azt mindenesetre el kell ismerni, hogy a fejlett francia kultúrnyelvet beszélők a Nagy Francia Forradalom lelkesedése nyomán igen gyorsan végeztek a breton keltákkal és minden más kisebbséggel, és a szintén primitívnek és barbárnak tekintett avarok kincsein - amiből nekik szekérszámra volt, szemben a frankokkal - úgy meggazdagodtak annak idején, hogy még a spanyolok sem Kolumbusz jóvoltából. Hiába építettek templomokat a kelták úgy 3-4000 éve Amerikában, hiába kereskedtek az indiánok földrészével, ezek bizony csak kiirtandó primitív népség maradhat a felemelkedett germán-francia - angolszász kiválasztottak mellett. Már csak ez az újabb felsőbbrendű scalp is elég lehetett volna számomra indítékul a Keletiek történetének újbóli megírásához, de szerencsére nem emiatt tettem. Készséggel elhiszem viszont a Nagy Francia Forradalom jelszavát az egyenlőségről, amely szerintem

¹ Bp. 1975. Gondolat

² Jacques Moreau: Die Welt der Kelten. Gustav Kilpper Verlag, Stuttgart, 1958. 7. o.

³ Corvina, Budapest, 1971.

a népekre is igaz kell(ene) legyen. Legyen hát felsőbbrendű francia történetíró kollégámnak az a sorsa, hogy olyan országban él, ahol igen sok mindennek jó magyar neve van, és örömmel adjuk neki újra, mint az ősnép örökségéből mindezek ellenére rá jutó részt. Csak remélhetem, hogy elkeseredésében nem fogja javasolni tízezernyi ősi franciaországi kelta-magyar eredetű helynév megváltoztatását, eltüntetendő büszke örökségét. Ez a felsőbbrendű francia úr kénytelen lesz elviselni a breton nyelvű iskolák újjáéledését, amint az ma nagy lendülettel folyik. Még megérheti Gallia újbóli nyelvcserejét is, ezúttal vissza a régire. Ugyanígy Wales, Skócia és Írország kelta iskolákat épít az ősi műveltség elterjesztésére, és nem érdekli őket a felsőbbrendű francia és az angol nyelvű elnyomás. Igazuk is van, ha az őshonosok biztos tudatával irányítják saját ügyeiket. Arra is rájöttek, hogy műveltségük fenntartásának titka pusztá számháború csak: *akinek sok gyereke van, népe fennmarad*. Ugyanezt mondta nekem egy háromszéki tanárember is: *lenne minden családban öt gyerek, nem kellene egyetlenért könyörögnünk*. E fenti szemelvényeket nem öncélúan válogattam össze, de szemléltetnem kellett az indoeurópaiak hatalmas fölényérzetét, ha a tőlük különbözőkről nyilatkoznak.

Az pedig, hogy a keletieket, keltákat ma nemes egyszerűséggel indoeurópainak jelentik ki, már nemcsak egy kutató műve, de egész Európa indogermánjai egyöntetűen maguk közül valónak tekintik, hiszen az anyatejjel együtt szívják magukba e kapitális ferdítéseket az új generációk. Mindeközben szemmel láthatóan fogalmuk sincs a kelták származásáról, nyelvéről, műveltségükről nem tudnak mit kezdeni, mert semmit sem értenek belőle! Tehették ezt a keletieket, keltákat (etruszkokat, szkítákat, stb.) befedő sok ködös részletkérdés tisztázatlansága miatt, de tehették ezt azért is, mert Hérodotoszt és a klasszikus szerzők azon részét, akikkel nem egyezett a modern (értsd: indoeurópai) felfogás, ugyanúgy képzeltőnek nevezték ki, ahogy a finnugorok Anonymust és Kézait, vagyis útban voltak tárgyyszerű jelentéseikkel, ki ennek, ki annak. Mostantól kezdve azonban visszavesszük tőlük a maguknak kisajátított ősnépi leszármazóinkat szellemük, nyelvük, műveltségük, elszármazásuk és földrajzi névadásaik okán. Hogy az így keletkező űrt miként töltik ki a nagy történelemátírók, azt hagyjuk rájuk, mert ahogy a dicsőség korábban az övék volt, most a kín is legyen az övék.

Nem haszontalan megjegyeznünk, hogy ha az indoeurópai népek Kr. e. 2000-et megelőzően nem alakultak még ki, akkor további ezredévekkel visszatekintve csak ragozókat találhatunk bárhol Euráziában. Mi magyarok mindenestre már legalább 5000 éve itthon vagyunk a mi Európánkban, egyelőre eddig láthatunk hátra az időben visszafelé meglehetősen bizonyossággal. Az etruszk összeolvadást (etnogenevizist) szemlélve az indoeurópaiak jelenlétét tovább kell szűkítsük, mert ott megjelent számarányuk távolról sem jelentős. Vagyis a Kr. e. 2000 körüli megjelenésük feltételezése is csupán jóindulatú fikció. Ezt saját maguk mondják és nem más, beismerve egyúttal alapos történelmi tévedéseiket. Most felvethetjük komolyan azt a szerény kérésünket, hogy alapos bizonyítással is adják elő érveiket a továbbiakban, ha korai indoeurópai jelenlétet szeretnének bizonyítani Európában, ne csak múlt századi lázas, felsőbbrendűségtől csöpögő, és erősen kétséges kijelentésekkel támasszák alá érveléseiket.

Ezt tudva saját történelmünket is kutatjuk akkor, amikor a Keletiek csodájának szeretnék a mélyére tekinteni. Ez a csoda nemcsak a miénk, - bár a ragozó ősnép és ősnyelv közvetlen örökösei mi vagyunk, magyarok, akik ma is őrizzük őseink hagyatékát eredeti rendszerében - Európaországnak is jut belőle bőséggel. Fellélegezhet kelet és nyugat, mindenki hátrahagyhatja ósdi, égtájakhoz kötött történelmét, kinek mi jutott: az egyik a finnugorizmust, a másik az indogermanizmust, mindketten közösen pedig a nyelvi darwinizmust hajlíthatják a hátrahagyandó eszméket tartalmazó zsákba.

Voltaképpen most egy kérdésre várnék választ az indoeurópai (indogermán) tárgykörben. Ez úgy szól, hogy mi az, ami germánt, szlávot, görögöt, latint összeköt? Származása biztosan nem, hisz igen jól lokalizálható helyekről széledtek szét történetük folyamán. Vallásuk biztosan nem, hisz

vallási képzeteik nem azonosak, csak azok magyar gyökere. Hagyományaik legalább ennyire különbözőek. Mitől kerültek mégis - önazonosításként egy társaságba? Nyelvük lenne talán egységes? Nem, csak annyiban, hogy igen sok szó közös nyelveikben. Mindez azt mutatná, esetleg bizonyítaná, hogy nyelvrokonságról beszélhetünk esetükben? Furcsamód az indoeurópaiak soha nem bizonyítottak semmit nyelvtani jellemzőkkel, csak szavaikkal és használhatatlan nyelvtörvényes dogmáikkal. Ez nagy gondot okoz a megértésben, hiszen a szóegyeztetéseken kívül ismernünk kellene a nyelvtan szerkezetét, a teremtő gyökök és a szóbokrok kincsestárát és nem utolsósorban a műveltségbeli adatok egyezőségét a nyelv által rögzített tudásban. A szakirodalomban eddig feltárt adatok szerint temérdek közös gyökerű szókinccset birtokolnak az indoeurópai népek. Ezzel a nagy közös gyökérről az a baj, hogy a közös nyelvkinccs a sumérból, magyarból és az uralaltájiaktól - vagyis a ragozó nyelvű ősnéptől - származik. A lehántás után ezek szerint **az indoeurópaiak egyetlen összetartó ereje az, hogy bár a ragozó ősnyelvvel a ragozó ősnéptől szerezték nyelvük meghatározó elemeit - ezáltal műveltségük jó részét is, - egyetlen dologban alkotnak közösséget, ez pedig az ősnép műveltségének átvétele majd megtagadása és a rovására folytatott sok évezredes területfoglalás, továbbá a római, akkád, asszír, perzsa birodalom romjaival és eszmeiségével való azonosulás képessége.** Mindez nem nyelvi kategória, hanem közös stratégia. Ki hiheti el, hogy egy skandináviai, egy kelet-európai, egy görög és egy itáliai népcsoport ezen kívül még másban is hasonlíthat egymásra? Amíg az Olvasó mindezt végigolvasta, tanúja volt az indoeurópai összetartozás-érzés látványos cáfolatának és az indoeurópaiság felszámolásának. Ennek ellenére e szót még használni fogom a későbbiek során, de csak ugyanabban a tájékoztató értelemben, ahogy saját népeveinket is irányításként használom a koronkénti jobb közérthetőség kedvéért. Megfogalmazom érthetőbb formában is: **az indoeurópai közösség nem létezik és soha nem is létezett, csak az indoeurópaiak fantáziájában, vélt közös népi érdekeik érvényesítése céljából, amely valójában a ragozó nyelvűek alapította Európa és a Régi Kelet alávetésére és megszerzésére, továbbá műveltségének kisajátítására törekedett.** Ez csupán a romantikában kicsúcsosodó történelmi lázalmok egyik megjelenési formája volt. Miután nem létezik, nincsen sem közös története, sem műveltsége, sem származása. Közös nyelvi gyökerei vannak, ezek a ragozó nyelvű ősnyelvből származnak, megfogható módon a szókinccsben. A nyelvtanban nem és műveltségében részletekben. Tehát a lényegi kérdésben nem. Felszínében - szóátvételekként - gyakorta nyomon követhető. Ha mindezen lerakódásokat letisztítottuk e nyelvi konglomerátumról, masszáról, igazából sem népeket, sem eredeti műveltségeket, sem nyelvi hagyatékokat nem látni a romokon, csak a hódító akarat ideája marad hátra. A fenti tényből rengeteg új következtetés adódik.

Legelőször is az, - mert most érthetjük meg először - hogy a finnugorizmus többszörös és minden téren való cáfolata után miért nem tűnt el a sülyesztőben e silány elképzelés. Egészen egyszerűen azért, mert a finnugor cáfolatokat készítőket csak erre az egy feladatra összpontosították. Naivul azt hitték, ha soronként teszik hidegre az amúgy megmosolyogtató - következményeiben mégis tragikus kifejlődésű - elképzeléseket, végeztek is a munkával. Nem végeztek, és azért nem, mert nem ismerték fel, hogy a finnugorizmus csak az elővéd volt az indoeurópaiak kezében. Be kell végre látni, hogy itt valós alapokon nyugvó európai, magyar történetírás, az ősi szellem kellő tisztelete nem lesz, amíg az indoeurópai elképzeléseket nem segítjük vissza a valóságos történelem szintjére, nem tesszük helyre téves elképzeléseiket, és nem cáfoljuk meg ugyanúgy tételeken, ahogy azt a finnugorral már megtették korábban. Ez tehát az a gát, az indoeurópai gát, amely előttünk tornyosul és nem más. Vagyis a katedrájába kapaszkodó finnugor professzor vagy akadémikus valójában született és elkötelezett indoeurópai, finnugor mezbe bújtatva! Finnugor pajzsán ütött nyílásokat csak úgy veszi, hogy a cáfolók most bejöttek a hátsó udvarba, de onnét nincs átjárás a várba. Azt hiszi, mert ők még sokan vannak, ezért nem is lesz átjárás. Lehet, hogy sokan vannak, de a gát és a várfal most

akkor is megroppant. Minden finnugor propaganda és minden teljes lendülettel folytatott finnugor tanítás ellenére történt e megroppanás. **Az emberek egyre kevésbé hisznek e mesékben, belsőjükben érzik, hogy már régen nem kerek a történet. Amíg 1985-ben egy közvéleménykutatásba bevontak közül 67,9 % tartotta finnugor származásúnak a magyarságot, addig 1999-ben arányuk már csak 51,1 %. Eközben a hun-hívők aránya 19,7 %-ról 21,36 %-ra nőtt. A többiek megoszlottak a sumér, török, egyéb és nem tudja címek alatt.**⁴ A szerzők tanulmánya további részletes adatokat is tartalmaz, amelyből kiderül, hogy az életkor előrehaladtával csökken a finnugor hit, a végzettséggel arányosan emelkedik a sumér-hívők száma.

Előbbiek folytathatók a következő lépcsőn. Amint most rámutattam, ahogy a részletekbe menő finnugor cáfolat sem ijesztette meg hazai ortodoxainkat, úgy az indoeurópai egyenkénti ellenvetések és cáfolatok sem ingatták meg a magát mindenható jól beásó magyar ortodox indoeurópai "vallást". A titok – illetve e magatartás – nyitja valószínűen abban áll, hogy a tudós cáfolók nem ismerték fel, hogy az ortodoxia máig ható érvényesülése őstörténetünkben meglepő módon politikai alapokon nyugszik és nem tudományos alapokon! A politikai ok előidézője nem más, mint Trefort Ágoston hajdani kultuszminiszter, a finnugorizmus kormányzati szintű elrendelője, aki ekként avatkozott bele a tudományos életbe. Ez óriási különbség! Ezért aztán még igen sok éven át cáfolhat tudományosan bárki bármennyit, annak itt bizonyosan semmilyen hatása nem lesz. Egészen addig, amíg Trefort Ágoston mai kormányzati utódai nem vesznek egy mély levegőt, és nem szüntetik meg a százéves varázst, a magyar történetírás lidérces Csipkerózsika álmát, természetesen ugyanolyan politikai alapokon, hogy megszűnjék az átok. A mindenkori jogutódnak – akár tetszik, akár nem – felelősséget kell vállalnia elődeivel, vagy pedig meg kell tagadnia. A korábbi rossz politikai döntés felülvizsgálatát mindenképpen el kell végezni. Ha ennek az az ára, hogy az őstörténetben különösen ortodox egyetemi professzoroktól és a Magyar Tudományos Akadémia hasonló ősközületeitől megszabadítják az országot, - pontosabban ezen intézményeket, - akkor az. Nyilvánvaló, hogy az adófizetők pénzén – azokén, akik már nem hisznek a korábbi mesékben, - működtetett intézményekben nem folytatható tovább a magyarság műveltsége és történelme elleni különös háború.

Másodsorban adódik a következtetés, hogy az indoeurópai történetírási mód nem támogatja a magyar szempontú történetírást. Annyira nem, hogy egyenesen ellenségének kell tekintenünk. Minden szörnyőség, amit a magyar (ős)történelemmel szemben elkövettek, a saját érdekükben megszerkesztett hazugság volt saját nagyságukat bizonyítandó, miközben megszabadultak hamis történelmüket egyedül cáfolni képes népüktől. Most újra fel kellene sorolnom a szokásos ügyeket - finnugorizmus, a nyelv lefokozása, valós történelmünk semmibe vétele és elváltoztatása, stb., - de nem sorolom fel, mert e könyvben is volt és van szó erről bőven.

E könyv elején világossá tettem, hogy Róma szerepének megítélése részemről nem azonosul az általános közmegegyezéssel. Nem számíthat sem imádatra, sem példaképek keresésére, sem megértésre korszakosnak szánt fellépéseik okán. Számomra ők mindig a Gonoszt jelképezik mindazokkal a hozzájuk hasonló szellemű elődökkel együtt, akikkel közösséget vállaltak. Ebbe beletartoznak a görögök, perzsák, asszírok is hátrafelé az időben. Amikor azt mondjuk, hogy az ősnép ezekben talált rá az Ariman-ra, az ármányra, nem tévedünk, de közepén találjuk a Gonoszság forrását. Az eddig felsorolt népek több szenvedést zúdítottak a világra, mintsem el tudnánk képzelni. Mindegyikük közös célja egy tisztázatlan eszmeiségű világbirodalom létrehozása volt, amelynek érdekében milliókat semmisítettek meg az útjukba eső ragozó nyelvű népek lakosaiból. Nem hiszem,

⁴ Hölbling Tamás – Sas Viviána: Magyarország lakosságának véleménye a magyarság származásáról. Turán, 1999. június-július, 63. o.

hogy e nagy hódító népeket meg kellene örökíteni a világtörténelem lapjain, azt sem hiszem, hogy művészetüket mutogatni kellene, mert esetleg ezekből a paranoiás állapot ismerveit rögzíthetnénk csak a lopott anyagok felismerésén kívül, azt meg végképp nem hiszem, hogy bármilyen lejegyzett mondandójuk a nem klinikai esetnek számított hétköznapi ember számára értelmezhető előremutatót tartalmazna. Nem hiszem továbbá azt sem, hogy a skizofréniáig srófolt tudathasadások népei bárkinek értelmes emberi magatartásformákat közvetítenének. Végül nem hiszek abban sem, hogy ez az örületbe fordult Régi Kelet és szellemi utódai bármit hoztak volna az emberiség javára a pusztításon kívül.

Egyetlen nép fordult csak az örültek ellenébe, ez pedig az üldözöbe vett ragozó nyelvűek népe volt. Itt kezdődött el az előjárók és utánjövők – mag- és héjnépek - közti évezredek élet-halálra menő küzdelem. Eurázsia szinte minden magyar népe kivette a részét a Nagy Ókori Világháború küzdelmeiből akár az első vonalban, akár hátszínre biztositva. Ha erre azt mondjuk, hogy legyőztük a Gonoszt, akkor igen közel járunk az igazsághoz. A győzelem azonban nem járt egyértelmű sikerrel, illetve eredményekkel, mert bár a rabszolgaságot sikerült felszámolni, a helyreállított szabadság után a magyar népek egyesítése már nem jöhetett létre. Legfőképpen azért nem, mert a Kárpát-medencén kívül élő népeink - szkíták, kelták, piktek, kusok, etruszkok - nyugaton addigra felmorzsolódtak a mindenén átgázoló latin és germán népözönben, délkeleten a görögök változtatták meg az etnikai térképet, északkeletről egyre érezhetőbbé vált a kialakuló szláv nyomás. A Régi Keleten a perzsák működése hiúsította meg Pártosország kiteljesedését. Tovább rontotta a helyzetet majdnem mindenhol a vallási térkép kuszasága is. Magyarország - Hunország - háta mögött voltaképpen csak a keleti sztyeppei és kaukázusi részlegek maradtak viszonylag érintetlenek úgy, hogy a jászokat és szarmatákat feláldozták a Kárpát-medence védelmében. Ennyiből is látszik, sokba került a győzelem, de ne legyünk telhetetlenek. A vereség rabszolgaságot és halált jelentett volna. Látnunk kell ugyanakkor azt is, hogy Róma ténykedése olyannyira összekuszálta Európa etnikai viszonyait, hogy a rabszolgaságból és nagy csoportok átköltöztetéseiből következő népkeveredésekből múlt és nyelv nélküli keveréknépek alakultak ki, utódaik pedig még évszázadokig nem tértek magukhoz. Jellemző, hogy Itáliát és Németországot a XIX. század második felében sikerült csak erővel összerakni.

Jó ötszáz évnyi, három kontinensen tomboló római gyilkolás, fosztogatás, rabszolgagyűjtés egymillió korrupt római polgár jólétét szolgálta. Ugyanazokét, akik elődei már 2500 évvel ezelőtt Latiumból a nagyvárosba, Rómába beköltözve földet, rabszolgát, jogot, és még több jogot követeltek maguknak. Műveltségüket egyszerűen átvették másoktól (etruszkok és görögök), történelmüket utólag hazudták össze (az etruszkok kárára). Ez lenne az a büszke római birodalom, amelynek történelme ma is példaként szolgál a világ minden történelemkönyvében. Az még érthető, vagy inkább következetes lenne, hogy a gazdag keltákat, gallokat, a Mediterránium meleg vidékein élőket kifosztották nagy zsákmány reményében, hisz úgymond kézre estek Rómának, de az akkori Európától teljesen elszigetelt és jelentéktelen Brithon meghódítása stratégiaileg felesleges és indokolatlan. Aranyat és kincseket találhattak volna garmadával Afrika közepén is, - a Kongó kanyarulataiban, vagy a többi afrikai folyó vizéből éppen

143. kép. Afrikai asante leány⁵

lapátolni lehetett az aranyat. Hadrianus skóciai falánál mindenesetre nem lett volna messzebb - ha csak erről lett volna szó. És ez az áruló momentum Róma viselkedésében. Több jel mutat arra, hogy módszeres emberirtással és rabszolgagyűjtéssel egybekötött vallásháború is volt ez a javából, ahol a három hatalmi központból vezetett, több ezernyi kilométeres fronton operáló kelta-hun-pártos hadigépezet megállítja, megtöri és elsüllyeszti a világot rabságba döntő Rómát. A bűnös katonáállam, Róma bukása ez, amely ezer évre megakasztotta Európa szerves fejlődését, jólétét más népek fölzabálására építette és maga után csak a zűrzavar maradt. Eközben ne felejtsük el, a pártosok soha nem támadták Rómát, a bajt mindig a rómaiak maguk keresték. A sors fintora, hogy Róma nem a hunoktól kapta a kegyelemdöfést közvetlenül, hisz Atilla elvonult a város elfoglalása elől, hanem a vad és primitív germán törzsek vérszomjas fosztogatóira maradt a végrehajtás. A bukást magát népeink okozták azzal, hogy először megállították a terjeszkedést és később támadásba mentek át. A terjeszkedés megállítása már felért egy győzelemmel, mert belső nehézségeket gerjesztett. A területi növekedésre épített birodalom belső gondjai ekkortól kezdenek kiütközni. Nem állja meg a helyét tehát az a látszólag ésszerű érv, hogy belső okokra lenne visszavezethető a későbbi bukás. Ellentmondást hurcolt magával a birodalom már alapításától, de belső nehézségei nem ütköztek ki a növekedés megállításáig. A köztársaság válsága más természetű volt, közvetlen kapcsolatot nem is ekkor kell keressünk. Annak inkább az első triumvirátus tagjaira volt hatása. A vetélkedés féktelenné válása, indítékainak átszüremlése egy a valóságtól eltávolodó görbült síkra, voltaképpen egy más tudati síkra vezette Rómát. Talán nem helytelen elgondolás, ha itt, az irracionális szintjén kíséreljük megfogni a későbbi események mozgatórugóit. Mindhárman - Cézár, Pompeius, Crassus - foglyai egy

⁵ National Geographic Magazine, 1996. október, 47. o.

esztelen vállalkozásnak. Csak a valahol elért totális, teljes győzelem és zsákmány számít a hatalom megszerzésében érvnek. Nem számít az ékesszólás, sem az intrika, sem a vér. A követelődző római tömeg rabszolgát és kincset akar, sokat és azonnal, bármi áron. Talán más korban másképpen szerepeltek volna Cézár, Pompeius és Crassus. Három igazán erős egyéniség sokkal több annál, amit egy birodalom elviselni képes. Három nagy hódító és három mindenre elszánt vezér sok volt Rómának is, jelenlétük és gyilkos vetélkedésük a mércét irracionális magasságokba tolta. A magasságokban véghezvitt szárnyalás óhatatlanul a földre visz, jobbra zuhanással jár. Egyenként le is zuhantak mindannyian. Mindhárman odavesztek - ki így, ki úgy, - a cézári példa azonban valósággá vált Augustus képében, istenként, még bizarrabb irracionális magasságokba tobzódva. Később a még valószínűtlenebb irracionális is valósággá vált, Néro, és Claudius, majd Caligula is az eget már szinte felülről ostromolták, magukat kiszakítva a kiszámítható világból. Az isteni császárok földönkívüliségében csapódtak le a megoldhatatlan kérdések is. A magukat szakrális uralkodókként képzelő véreskezű és közönséges császárok valójában primitív, kegyetlen és lelketlen törtetők voltak csak, fényévekre példaképeiktől. A rájuk szakadt hatalom szemmel láthatóan az agyukra ment, sőt némelyek bele is örültek. Amikor azonban ehhez hasonlók kerülnek szóba, azok már nem a fénykor jellemzői, hanem a lejtmeneté. Colleen McCullogh,⁶ az indoeurópai történetírás nyugaton ma ünnepezt nagy mesélője kötetszámra ontja napjainkban a rómaiak dicsőségét hirdető könyveit. Az általa istenített Birodalom életét közeli fókusszal akarja bemutatni, a nagyság hétköznapjait, de nem sokra jut vele, sőt éppen az ellenkezője derül ki annak, amit el szeretne érni. Caesar hadászati valóban elképesztő galliai teljesítményei mellett csak arról olvashatunk az oldalak százain, hogy ki, kit, hol, mikor, hányszor és mennyiért vesz meg, tesz el láb alól és foszt ki, tapos el, ki hányszor dobja el asszonyát nyers politikai érdekei szerint, hányszor tagadja meg magját, kinek hányszor adják el saját gyerekeiket és rokonaikat egy kis haszon reményében. Colleen McCullogh alaposan beletalált a közepébe közelire vett totálképeivel, saját maga semmisíti meg az általa igazolni óhajtott mítoszt. Ehhez már nem is kell hozzátenni többet, olyan jól sikerült, mint egy helyszíni tudósítás.

Lassan bedugultak a rabszolga utánpótlási vonalak, fogytak a bányák, eltűnedezett a zsákmány, a pénz a gazdaság helyett a megvesztegetések korrupciós vándorútjait járta, a bankárok kiszivattyúzták a maradékot maguknak, a légiók sem voltak már az igaziak, a császárok egymást öldösték, mint egykor Asszíriában, Perzsiában, erkölcsében fertőbe zuhant, az emberéletnek nem volt értéke, végül összedőlt a ház. A pusztítás az anyagiakban esett káron felül is borzalmas volt, leginkább a maradék nemzetekben és a fejekben okozott mentális katasztrófát. A római – kisajátítva államvallássá emelt - kereszténység elterjedése tovább rontotta a tudatlanságot és magát az európai helyzetet. Olyan sötétség borult Európára, hogy évszázadokkal később első szellemi fénysugárként a hazatérő keresztések fognak hatalmas templomépítésekbe a gótika és a reneszánsz jegyében, mint szintén keletről érkező gondolatok terjesztői, de később újra fel kellett fedezni azt az Amerikát (tévedésből!), ahová a kelták menetrendszerűen hajóztak kereskedni évezredekkel korábban.

Az újrafelfedezést meg is ünnepezték a rómaiak maradékai az amerikai indiánok kiirtásával. Pizzaro pontosan úgy viselkedett Amerikában, mint Caesar Galliában. Meg volt győződve róla, hogy a talált föld csakis és kizárólag az övé, királyáé. Jogos jussa öröktől fogva. Úgy gondolta, hogy ez a sokadszorra felfedezett földrész az ő kedvéért van ott, ahol. Ezért köteles mindenét a rablók ölébe borítani, és feltétlen odaadással eltérni népei kiirtását. Magabiztossága a tudatlanok magabiztossága volt.

Ugyanebbe a sorba illenek az inkvizíciós időszakok is. A sötétség a reneszánsz-szal valamelyest oszlani kezdett, de végeredményben gyökeres fordulat nem történt a fejekben egészen a

⁶ Colleen McCullogh: Caesar háborúi. I-II. Budapest, Európa, 1998.

barokk kor végéig sem. Az utána következő klasszicista kor új gondolat helyett visszanyúlt az antik világba és másodsor is piedesztára emelték a világbirodalmi eszmét, Róma és a görög múlt istenítése végérvényesen intézményesítetté vált. Annyira beivódott Európa agyába a büszke Róma példája, hogy teljes átéléssel vetette magát a múlt keresésébe. Mire elérkezett a romantika ideje, addigra némi klasszicista indíttatással azonosultak is a régiekkel annyira, hogy az ún. indoeurópai történelemszemlélet követelményeinek engedve saját ősi történelmüket kezdték el keresni a Régi Keleten. Kijelentették, hogy ők az ősnép és tőlük származnak az antik birodalmak is. Miután ily módon a folytonosság tételét bizonyítottak tekintették, hozzáfogtak a képbe nem illő népek eltakarításához. Ezeket a népeket általában ismeretlen eredetűeknek mondták, akik "természetesen" ismeretlen nyelveket beszéltek, ráadásul mind barbár és nomád és ki tudja még milyen jelzőket kaptak. Utóbb kiderült, hogy ezek a barbárok majdnem mind magyar népek voltak. Mára ezek a mesék szertefoszlottak, mert annyi lóláb lógott ki a történetből, hogy már eltakarták a gondosan felépített légvárat. Saját maguk ismerték be nézeteik egy részének tarthatatlanságát. Ránk nézve különösen tragikusan végződött a takarítás. Először finnugor történelmet, később Trianont kaptunk ajándékba.

Hogy milyen jól megtanulták a különféle nemzetek e dicsőnek tekintett római példát, arra a legjobb esetem a közelmúltban volt. Németországban járva egy idegenforgalmi célpontot tekintettem meg, ahol az életfeltételeket eléggé szűkmarkúan szabta a sors. Szó esett a porosz császárokról is és ekkor elhangzott a kulcsmondat: szegény földön éltek, ezért állandóan háborúzniuk - értsd: rablással megszerezni a hiányzót - kellett. Megmagyarázták maguknak a történelmet, azonnali felmentést is adtak és még sajnálni is kell ezért őket. Mindezt csak azért említem meg, mert mutatja, hogy Róma történelmének magyar szempontú átértékelésével nem légtüres térben hadonászok. Róma példája máig ható mérget ültetett a népek fejébe, és ugyancsak mai, valós kérdéssel állunk szemben.

Az egész eddig tárgyalt történelmi áttekintés olyannyira valós és húsbavágó kérdés, hogy rövidesen szembe is kell nézni vele. Mihelyst Magyarország az egyesült Európa tagja lesz, eljön a szembenézés ideje. Ott ugyanis előbb-utóbb közös európai történelmet (akarnak majd) tanítani azon alapelvekre építve, amelyeket fentebb vázoltam. Mindenkinek a saját fantáziájára bízom, hogy ezt elképzelje. Ebben a mesében most megvan a régi bérelt helyünk: a barbár betolakodók, akik a művelt Nyugatot végigrabolták. Sírva fogunk könyörögni, hogy legalább a jól betanult finnugor történelmünket visszakaphassuk, de már késő lesz.

Nem is ez a járható út. Saját történelmünk helyreállításán túl rá kell mutassunk az indoeurópai szemlélet tévedéseire, ki kell emelnünk annak káros voltát és akár tetszik akár nem, meg kell cáfolnunk saját érdeünkben. Be kell építenünk a valós magyar (ős)történelmet az európai történetbe, miközben kijavítjuk annak tévedéseit. A tévedések kijavítását és a cáfolatot kiadni magyarul nem elég, mert azt rajtunk kívül senki sem olvassa. Ezért a nemzeti szempontú őstörténeti könyveket, közleményeket, cikkeket már tegnapról legalább angol (de inkább több) nyelven is ki kellene adni vagy idegen nyelven is érthető összefoglalásokkal közölni. Hogy kutatóink dolgozni tudjanak, be kell szerezniük könyvtáraink számára a most futó nagy történelmi összefoglalásokat, alapműveket, de az iskolai tankönyveiket is. Ne felejtjük el, hogy a világ elmúlt száz évben kiadott idevágó történelmi irodalma ma Magyarországon nincs meg a történelmi egyirányúság miatt. Mellbevágó élmény lesz szembesülnünk Európa valóságával. A sötétség még nem oszlott el azóta sem. Mentálisan Európa sem gyógyult még. A kór neve: Róma-szindróma, diagnózisa a fentiekben olvasható.

A legkisebb közös többszörös a mai Európa történelmében a keletiek, kelták szereplése, nem pedig letűnt rabszolgatartó birodalmak poros és véres foszlányainak megszállott dédelgetése. Persze nem a gyerekek elbutítására kiagyalt Asterix képregények, sem Artúr király meg nem értett történetének bugyuta újraértelmezései jelentik a kelta (keleti)- magyar ősnépi hagyatékot, hanem azok

a dolgok, amelyeket a magyar néphagyományok, a sumér ékiratok, a szkíta aranyművek, az urartui bronzok, a keleti (kelta) és etruszk leletek, a nagyszentmiklósi kincs jelenetei megörökítettek az időtlentől kezdve. Ezekben bőségesen megvannak azok a vezérlő gondolatok, amelyek népeket és földrészeket irányítani képesek. Évezredek alatt kikristályosodott, hitből és tudásból épülő eszméket kár lenne férceltekkel helyettesíteni.

Egy Róma nélküli világ

Felmerül a kérdés, mi lett volna, ha ... ? Pusztán elméleti jelentőségű lehet a történészek által méltán nem kedvelt kérdés. Ezúttal mégis felvázolom a lehetséges választ, mert igen jól látszik belőle, mit is veszítettünk a nagy győzelemben, amelyet megmaradásunkért vívtunk meg. Mi lett volna, ha az ellatinosodó Róma nem támad rá Európára, a világra és Latium békés tartomány maradt volna? A mai valósághoz képest talált eltérés alapján Róma működésének tulajdonítható. Nem állítom, hogy háborúmentes világot kaptunk volna nélkülük, de bizonyosan gyökeresen más történelmet kellene ma tanítanunk utódainknak.

144. kép. Egy Róma nélküli világ

A Brit szigeteken és Írországban kelta állam lenne, ahogy az ír szigeten ma is, - az angolszászok valószínűleg nem tudták volna elfoglalni a szigeteket, - mert erejüket nem törte volna

meg Caesar és a 460 évnvi római uralom, - és a behatolókat magukba olvasztották volna az erős honosok. Észak-Európa ugyanolyan germán jellegű lenne, mint most, de sokkal nagyobb területen. Nem lenne Csehország, Lengyelország, Litvánia, Fehéroroszország, Ukrajna, a Balti államok sem maradtak volna fenn, illetve létre sem tudtak volna jönni. Spanyolország, Portugália és Dél-Franciaország területén valószínűleg egy keltibér jellegű államalakulat jött volna létre. Nyelvükben lassan elkülönülési jeleket tapasztalhattunk volna, mindenesetre még jó ideig megértettük volna egymást. Az Ibériai félsziget déli részén erős karthágói – föníciai eredetű - befolyás jött volna létre, háborúk nélkül nem úszták volna meg a vitákat, de ezek inkább csak kereskedelmi érdekeik mentén zajlott volna. Észak-Franciaország, Németország területén a frankok és germánok mindenképpen államot alapítottak volna az Alpoktól északra. Mindazokat a csapásokat, amelyeket a legharciasabb germán törzsek Rómára mértek, valószínűleg a Pó-völgyi kelták és Etrúria illetve a Duna-völgyi magyar népek kellett volna felfogják. Az Európában szétszéledő germánok ugyanúgy eltűntek volna később, ahogy az valójában is megtörtént. Inkább keleti irányú terjeszkedésüket valószínűsíteném a Volga irányában, ami a szlávokra lenne fenyegető. Itáliában az etruszkok valószínűleg a keltákkal közösen alakítottak volna művelt államot, ezáltal is javítva védekezőképességüket. Itália déli része görög befolyási övezetként valószínűleg hosszas háborúkat provokált volna Etrúriával Itália birtoklásáért. A Kárpát-medence területén és a Balkán nyugati oldalán kialakult volna az egységes Hungária vagy Hunnia, de a körülvevő tájakon erős germán nyomással kellene számolni. Könnyen meglehet, hogy Atilla ebben az esetben a germánok féken tartásával kellett volna foglalkozzon. Mindenesetre egy túlnyomóan déli elszármazású lakosságból álló országunk lehetett volna itt keltákkal, szkítákkal és hunokkal kiegészülve. Kétséges, hogy az avarok bevonultak volna-e. Bulgária szintén hun alapításként élne szlávok nélkül talán, de magyarul beszélne, esetleg része lenne Hungáriának. A Dél-orosz síkságon Szkítia valószínűleg fennmaradt volna, hisz keletről sem lett volna várható olyan nyomás, ami kiváltotta volna költözésüket, Árpád inkább talán Szkítiában maradt volna, hacsak a Kárpát-medenceiek hívása nem a germán nyomás miatt hozta volna őket ide mégis. Görögország folytathatta volna kereskedelmi gyarmatosítását, népeink türelme folytán nagyobb szerephez juthattak volna. Pártosország fennmaradását illetően kétségeim vannak a vallási ügyek miatt, de a pártos nemesség elkülönülése sem javította volna a kormányzás helyzetét, legalábbis területi felosztás következett volna be Perziával. Mezopotámia a szemitáké lett volna talán, de Urartu, Szabiria és a Kaukázus – mint a ragozók ősi törzsterülete - a hurri-szabir hagyományokat követte volna, mindeközben nehéz harcai lehettek volna a terjeszkedni kívánó Mezopotámiával. A szemita Mezopotámia talán inkább kelet felé tudott volna kitörni világuralmi terveit megvalósítandó, ez esetben India lehetett volna a cél, esetleg a déli tengerek és a hajózó kereskedelem. A Kaukázus környéke csak az arabokkal kellett volna megvívjon később, addig békésen élhettek volna. Talán mezopotámiai irányú nyomásra kellett volna számítsanak. A szlávok valószínűen nem tudtak volna Európa belsejébe kerülni, hisz elmaradtak volna azok a néppusztítások, amelyek Rómának köszönhetően megtörténtek és őket a kiürült területekre költöztették. Kétséges, hogy a turáni népeink ilyen számban érkeztek volna a Kárpát-medencébe, hisz kelet felől csak a türk nyomással kellett volna számolni, és az a Káspi térségben lenyugodott volna kellő hely elfoglalásával. Igen könnyen elképzelhető, hogy Közép-Ázsiában nagykiterjedésű turáni szkíta vezetésű államalakulat létrejöttét kellene gondoljuk, nem kihagyva belőle a türk tényezőt. Vonzása mindenesetre csökkentette volna a később számunkra Indiában elvesző szakák, masszagéták, tochárok stb. számát elsősorban vallási okokból.

Feltételezhető, hogy az Ibériától a Turánig sorakozó magyar államok láncolata igen erős ellensúlyt jelentene bármilyen támadással szemben. Európa germán és hun-magyar érdekek mentén állt volna fel a szárazföldön, délebbre a föníciai-pun és görög tényező maradhatott volna jelentős. A

finnugorok délebbre tudtak volna húzódni, kérdés, hogy a germánokkal és szlávokkal nem kerültek volna-e nagyobb konfliktusba. Valószínűen igen, ezért az előbb említett Germánia akár a Volgáig is érhetne, feltéve, hogy a szlávok ellenálltak volna-e az erőszakos terjeszkedésnek. Az ellenállás erejének függvényében keletebbre már germán-szláv keverék népek jöhettek volna létre. Kisázsia jobbára hettita alapokon maradt volna, de a Bizánci birodalom sem jött volna létre, emiatt nem is ők térítették volna meg a szlávokat. Egy Anatólia-központú ragozó nyelvű állam kiválóan kordában tartotta volna a görög terjeszkedési vágyakat. Ezzel szemben Egyiptom valószínűleg elgörögösödött volna egészen és az anyaországgal szövetkezve képes lehetett volna nagyobb akciókra is. Leginkább Kisázsia, esetleg Palesztína lett volna közös célpontjuk. Ha ez így lett volna, joggal tételezhetjük fel, hogy végeleáthatatlan bonyodalmakba keveredtek volna az ott élő szemitákkal, akik joggal számíthatnak volna babiloni segítségre bármely időben. Karthágó kemény ellensúlyt jelentett volna bárkinek a Földközi tengeren, bár inkább saját kereskedelmük védelmével foglalkoztak volna, mint hódítással. Egy kereskedelmi konfliktusból eredő háborút a punok és görögök között minden további nélkül el tudnék képzelni, mindenesetre hosszú időn át jó ellensúlyt jelentettek volna egymásnak a Földközi-tengeren.

Ezen felül - és ez talán a legfontosabb - nem következett volna be az a pusztítás sem, - amelyre máshol utaltam, - ami az európai lakosság népi jellegében következett be. Egészséges népek, egészséges hagyományokkal rendelkező államok alakultak volna, már ami a keveretlenséget illeti. Nem utolsósorban pedig a rabszolgaság intézményével nem keverték volna össze hatalmas területeken a népességet. Kétséges ebből kifolyólag az is, hogy a szét nem dűlt területeken az arabok ugyanolyan sikerrel terjeszkedtek volna el, mint ahogy az később sikerült nekik a korábban felforgatott és megbolydított területeken. Nyilván nem. Az azonban igen valószínű, hogy az arab törzsterületekhez közelebb eső vidékek kevésbé tudtak volna ellenállni, és itt elsősorban éppen a Régi Kelet további léte válhatott kérdésessé, beleértve Szíriát, Palesztínát és talán Mezopotámiát. A római birodalom dicsőítése és az utána érzett nosztalgia is elmaradt volna, ezért nem lenne indoeurópai történelemszemlélet sem és (emiatt) nem jöttek volna létre a későbbi századok – egészen a 20. századig bezárólag - nagy hódító célú háborúi sem római példa híján. És nem lenne római katolikus egyház sem, és persze protestáns sem, hanem valószínűen az ősvallás vagy a jézusi keresztyénség valamilyen formája jellemezné a földrész lelki életét. Szelleme túlnyomóan keleti eredetű lenne tartalmában és külsőségeiben is. Folyamata és folyamatossága nem szakadt volna meg a sötét középkor évszázadaiban, évezredében sem, - mint ahogy megszakadt - tudományos élete nem akadt volna el, - mint ahogy elakadt, - és az első emberek 1822-ben feljutottak volna a Holdra. Mondanám ezt, ha indoeurópai alapokon képzelném földrészünk életét. A Hold azonban csak az indoeurópai gondolkörben élőknek jelent legyőzendő ellenséget, a szellem ragozó népei maguktól soha nem akartak volna utazni, hisz elveikkel ellenkezik a természet legyőzése vagy meghódítása. Ők mindig vele azonosulni akartak, benne helyet találni maguknak, abba belesimulni.

Ennyi a latolgatásból bőven elég. Az mindenesetre jól látható, hogy Róma szereplése nem múlt el nyomtalanul, sőt alapjaiban forgatta fel és tette tönkre minden vonatkozásban az érintett területeket az ott lakókkal egyetemben. Nem kell tehát büszkének lennünk rájuk sem nekünk, sem másoknak.

Már korábban utaltam az indoeurópai történetírással kapcsolatos fenntartásaimra. Való igaz az, hogy igen sok korábbi téves nézetet maguk számoltak fel. Így például az indoeurópai ősnyelv rekonstruálásának, helyreállításának kísérleteivel hagytak fel, ami jelentős lépés a felülvizsgálatok sorában. Ugyanakkor az indoeurópai őshaza képe még mindig létező elképzelés. Az ősráják és az ún. indoeurópai törzsek szereplését még sokan ma is valóságos eseményeknek tekintik. A belülről kezdeményezett megújulás nem ért el minden korábban elterjedt nézethez még. Ebben talán tudunk segíteni valamennyit.

Általános tendencia az, hogy a ragozó nyelvű ősnép történetét egyszerűen elfelejtik, aminek több következménye is van. Az egyik az lenne, hogy ezáltal épp a kezdetek megvilágítása változik meg. Így az ő történelmük kész indoeurópai csoportok vonulásával kezdődik, amelyek lokalizálása kétséges. Mindezek egy másik téves elképzelésre épülnek, mely szerint az ősműveltséget az indoeurópai népek találták ki. Hogy e két alapelvet össze tudják egyeztetni, bizony igen jelentős változtatásokat kellett eszközölni a valósághoz képest. A legelterjedtebb megoldás az ősnép csoportjainak ismeretlenné és bizonytalan származásúvá tétele, de ahol olyan hatalmas mennyiségű lelet van, mint pl. Sumerben, ott inkább a szellemi javak elvitatása látszott célravezetőnek, emellett jól alkalmazható volt egy kis történelemkurtítás is. Sumer történetét általában I. Sargonnal szokták kezdeni Akkád-Sumer néven, a megelőző pár (6-7) ezer évet általában átugorják, vagy a bevezetésben fél mondattal megemlítik, hogy korábban volt itt valami élhetetlen népség, akikre az akkád nap éltető sugarai végre rávetültek, így megmenekültek a pusztulástól. Gyakran beválik az elhallgatás módszere is, ahogy azt Erdély 100 évig, Pannonia 44 évig tartó római ostrománál tapasztalhatjuk. Nyilvánvalóan nem az erdővel kellett ilyen sokáig háborúzni, valakik bizonyára védték a területet. Igen elterjedt az a módszer is, hogy ragozó nyelvű népeket egyszerűen indoeurópainak keresztelnek át, ily módon is csökkentve az ősnép elterjedését. Ezzel a kis segítséggel váltak a hettiták, szkíták indoeurópaivá, sőt egy merész húzással a keltákat is kinevezték indoeurópainak. E népek olyan műveltségi anyagot hagytak maguk után, - amint azt magunk is láthattuk a saját szemünkkel e könyvben, - hogy az átkeresztelést valóban merésznek kell nevezni. Ezeket az átváltoztatási elképzeléseket maguk azonban nem vizsgálták felül, így azt más – jelen esetben éppen e könyv – végzi el helyettük. Azt gondolom, e kötetben néhány adattal magam is tudtam ezt támogatni.

Ahol érezhetően nem állnak meg az érveik, ott dogmákkal is pótolják időnként a hiányt. Ilyen pl. a ragozók barbárrá minősítése, írásrendszerek átvétele ún. továbbfejlesztés céljából. Mindezek a jelek arra utalnak, hogy az öntisztulási folyamat még nem teljeskörű, csak az egészen nyilvánvaló zsákutcák átvágására terjednek ki. Megújulásról tehát nem beszélhetünk, csak korrekciókról. Azt azonban el kell ismerni, hogy még így is rugalmasabbnak számítanak a finnugorizmust vallóknál. Az indoeurópai és finnugor szemléletű történetírás édes testvérek. Ez utóbbit éppen azért találták fel, hogy az útban lévő népeket – leginkább a magyarokat, - eltakarítsák az útból. Annak ellenére, hogy ez utóbbit már sokan, sokszor és tételesen is megcáfolták, Magyarországon erről nem vettek tudomást. Ma is ezt tanítják az iskolákban megtoldva az indoeurópai történelemszemlélet teljes átvételével, sőt időnként még azon is túltéve. Ezeket a megnyilvánulásokat nevezzük ortodox indoeurópai történelemszemléletnek.

Nézetem szerint e felvázolt és jobbára hazugságokra épülő közeg képezi a "Róma-szindróma" nevű betegség táptalaját. Amitől maga a szindróma kifejlődik és hatni kezd, azt az elkövetkezőkben igyekszem felvázolni. Előtte azonban emlékezzünk meg az itt tárgyalt kérdéskörrel kapcsolatos előzményekről is röviden. Nem ez a mostani eset az első, hogy az eddigieknél jóval általánosabb értelemben próbálja valaki az ókor máig ható ügyeit elemezni, netán valamilyen kapcsolódási pontot vagy pontokat lerögzíteni a maiak számára, elsősorban azok hatásainak bemutatására. Ilyen értelemben neves kutató elődömnek tekinthetem Guglielmino Ferrero-t, aki *Az ókori civilizáció bukása* – Holnap Kiadó, Budapest, 1993.⁷ - c. munkájával részben átfedi jelen kutakodásom tárgyát. Ferrero a kérdés felvetésével eljutott az ún. antik műveltségek bukása kifürkészésének szükségességéig és sorra vette mindazokat a ma jól ismert okokat és tényezőket, amelyeket e tárgyban mindmáig hangoztatnak. Vagyis a Róma történetében felbukkanó ellentmondásokat, a római hatalom tulajdonságait, a külsőnek nevezett körülményeket, legfőképpen a barbárokat sorolja fel olyan

⁷ Guglielmino Ferrero: *La ruine de la civilisation antique*. 1921.

okokként, amelyek végül is Róma bukásához vezettek. Talán unikumként ő egyedül felveti Róma és az antik világ olyan értelmű hatásának vizsgálatát is, amely – korában nyilván szokatlan módon - az első világháborúig ér el. Róma történetének menetében igyekszik megtalálni és felvázolni azokat a válságjelenségeket, amelyek mind a jól ismert bukás irányába mutathattak a későbbiek során, így szép körképet kerekít ki nemcsak a politika, de a gazdaság körül egyre szaporodó nehézségekről. Meglátja egyúttal azokat a szellemi szálakat is, amelyek Európát másfél évezredre behálózták a későbbiek során. Ennyiben feltétlen elismerés illeti Ferrero-t, mert akárhogy is nézzük, e téma taglalása az indoeurópai történetírás fénykorában eretnek dolognak számított. Ezzel együtt elragadtatott híve marad az isteni Rómának, és szinte fáj neki, hogy visszamenőleg nem tud rendet rakni lecsúszó elődeinél. Anélkül tehát, hogy Ferrero-t elmarasztalnám - azért, mert indíttatásának okaként nem látott meg olyan alapvető tényeket, amelyeket a magyar ókor keretén belül eddig is tárgyaltam, - rá kell mutassak munkássága korlátaira. Nem ismerhette fel sem a Nagy Ókori Világháború meglétét, nem ismerhette fel azt, hogy Római birodalom belső nehézségei féktelen növekedésének megállításából eredeztethetőek – legyenek azok bármilyen jellegű zavarok. Nem foglalkozott a minden képzelet felülmúló adósságcsapdával, melyben a birodalom rablott és megtermelt javai a gátlástalan pénzarisztokrácia kezére kerültek. E pénzarisztokrácia tetemes részt vállalt saját birodalma, aranytojást tojó tyúkjának tönkretételében, ennek megfelelően a felelősségük is nagy. Olyannyira nagy, hogy ez az egy mozzanat is éppen elég lehetett volna a büszke Róma ledöntéséhez. Olyannyira nagy, hogy ezen kívül már nem is kellett volna külső okokat kutatni a bukás tisztázására. Ez egyébként általában is igaz, ma is találhatunk ilyen példákat, mert a világ mai társadalmait is ugyanezek az emberi gyengeségek teszik tönkre. Könnyű Crassust mohósággal vádolni akkor, amikor sok ezer más mohó csendben, láthatatlanul fosztja ki a világverőket belülről.

Ferrero nem utolsósorban pedig igen könnyen átsiklott a rabszolgatartó társadalmat jellemző alapvető tények felett, nevezetesen, hogy az az emberi szabadság természetellenes korlátozása árán szervezte saját jólétét. Hiába jöttek rá maguk később, hogy a rabszolgatartás sokkalta költségesebb, mintsem megérné, addigra már tönkretették a világot, és persze saját birodalmukat is. Mindhárom most felhozott tényező önmagában is döntő hiba és birodalmat romba döntő elem. Ez a lényeg. A mese – és a többi részese - a mindenható római légiók meneteléséről már csak körítés, mert ha a jól szervezett új típusú haderő olyan könnyen gázolt át a világ népein, miért felejtik el ugyanezt, amikor éppen a fejlett légiókat tüntették el a csak barbár név alatt azonosított népek. E mesék csak a birodalmi felsőbbrendűség híveinek fogyasztható történetek, a fiaskót pedig nem illik megmagyarázni, hiszen a magyarázat okán azonnal felvethető a felelősség kérdése. Mindezen itt említett új kérdések szintjétől van egy még magasabb lépcső is. E lépcsőn már egészen más kérdést tesznek fel, és mindig ugyanazt az egyet immáron sok ezer éve. Ez a kérdés úgy hangzik: nem természetellenes dolog világuralomra törni? Akik a világuralomra törést megkísérelték eddig, azok mind kudarcot vallottak – előbb vagy utóbb. Működésük átmenetileg sikeres lehetett saját nézőpontjukból, de ha valaki alaposan tanulmányozza Eurázsia történelmét, csak arra juthat, hogy a magukat világbirodalomnak képzelők is mind a temetőben végezték, sőt a süllyesztőbe magukkal rántották az emberiség jelentős részét is, temérdek szenvedést zúdítva a világ népeire. Mindezt csak egyedül a vagyon, a kincsek, a hatalom korlátlan szerzésének büvöletében tették. Már a Kincsestárban is rámutattam a világuralomra törés természetellenes voltára, de most az ókori birodalmak máig ható alantas eszméinek továbbélése okán az eddigieknél is határozottabban szükséges állást foglalni. Innét, erről a lépcsőről nézve szinte közömbös, hogy Róma – vagy a többi önjelölt világör, az asszírok, perzsák, macedónok, stb. – történelmében a vezérek egyet nem értése, a rossz búzatermés, a mohóság, a gátlástalanság, a “barbárok” fellépése, vagy bármi egyéb szolgáltatta a bukás közvetett és közvetlen okát, mert az igazi hiba nem a felsorolt okokban keresendő. Az itt megtudható tanulság annyi, hogy a világuralomra törés

természetellenes igyekezet, és így már az elhatározás rejti magában a későbbi bukás megtörténtét. Ezt jól eszébe kell véssé minden világhódító, akár fegyverrel teszi ezt, akár más módszerrel.

Ha elfogadjuk azt, hogy a természetellenes dolgok nem életképesek, akkor ezzel egyet is lehet érteni. Ha egy borjú két fejjel, hat lábbal születik, vagy ha egy magból klorofilt, zöldanyagot nem tartalmazó szikleveles növény sarjad, vagy éppen két egynemű embertől sohasem születik utód, az mind természetellenes, hisz ha az lenne az életképes, akkor hófehér levelű erdőkben, kétfejű marhák és homoszexuálisok országában ezek közt élnék fakó, steril és homogén életünket. Ezért ha valamikor is az emberiség komolyan gondolta, hogy a történelem azért van, mert az abból tanultak által megmenekülhetünk ugyanazon ballépések újbóli elkövetésétől, amelyeket az elődök egyszer már elkövettek, akkor itt lenne az ideje ezt komolyan is venni. A korábbiakban kifejtettem elégszer, hogy e törekvések nem a ragozó nyelvű népek tulajdonságai közé tartozó jellemvonások, hanem általában véve az indoeurópaiak gondolatvilágába illő elképzelések.

Odoaker Itáliája

Folytassuk onnét a történetet, hogy Atilla nem vonult be Rómába, bár megtehetette volna. Megtehetette volna egyedül, végigvonulhatott volna Leo pápával együtt is, beküldhette volna hunjait is, de egyiket sem tette. Pedig Honoria nevű felesége révén még némi joga is lett volna hozzá, ő ott akkor nem hódítóként léphetett volna fel, de jogos igények alapján kiálthatta volna ki magát császárnak. Honoria felajánlkozása folytán nem lett volna élő ember Európában, akinek komoly ellenvetése lehetett volna Atilla trónfoglalása ellen. Ezt sem tette, nyilván oka volt rá. Nézetem szerint többre tartotta magát annál, hogy egy szétzüllött birodalom feje legyen. Ha arra a meggyőződésre jutott, hogy semmi keresnivalója nincs ott, akkor saját hagyományai szerint járt el. Fosztogatni nyilván nem akart, mert nem az ő stílusa volt, elfoglalni egy várost csak úgy szintén értelmetlen, főleg ha másnap hazaindul. Addigra nyilván belátta, az ősnép számára Nyugat-Európa és a kelták végérvényesen elvesztek. Rómában már nem volt magyar (hun) ügy, amit ott kellett volna képviseljen, az a Kárpát-medencében és a keleti hun területeken várt rá. Utódaira várt volna tehát valamilyen megoldás, Edihunra és fiára, Odoakerre, de jutott volna feladat Odoaker fiára, Hunwulfra is. Edihun, az apa készítette elő fia számára a lehetőséget, az élt is vele. Ő már "csak" Itália királyaként hunjai kormányzásával foglalkozott. Nem voltak világhódító tervei, pedig a Kárpát-medencei és keletibbi hátszaga meglelt volna hozzá. Viszont elzárta a germánok elől a délre vezető utat, ezért azok megölték. A hunok áttelepültek Noricumra és Bajorországba, sajnos a Kárpát-medencébe nem sokan kerültek közülük. Rövid áttekintésre mindenképpen méltóak erőfeszítéseik.

Edihun (Edikon) erőskezű és uralkodásra termett fia leváltja a hunvérű *utolsó nyugat-római császárt* - Romulus Augustulust - és az új Itália első királya lesz. Ez Odoaker - Edihun király fia - Itália császára. Mit írnak Odoakerről a nyugati történetírók? Majdnem semmit. Hallgatnak róla. Talán azért, mert nem akarják az utókornak tudomására adni, hogy Itáliát a hunok alapították és Itália első császára is hun volt. Odoaker nevét a germanisták mindenféleképpen írják, mert mindenáron gótnak akarják elkönyvelni. (Éppen úgy, mint ma már a hunokat is "germánok"-nak minősítik.) Írják Odovacar, Odoaker, Odoaker stb. formában. Nevének értelmezését, a hun-magyar nyelv szerint, Odo-Aki-nak mondhatjuk. Van adat rá, hogy az ural-altáji nyelvek alapján Odu-Aki eredeti formát vélnek

nevéről, ami szerintük “mindenütt jelenvalót” jelentene.⁸ Ugyancsak a germanisták Edihun (Edikon) törzsét - és így fiáét is - “turci-lingi”-nek írják, melyben benne van a “turk” szavunk s így germanizálni lehetetlen.

Odoaker Gallia kormányzója volt Napos császársága alatt, majd a hunvérű - utolsó nyugat-római császár, - Romulus Augustulus segítőtársa lett. Látva azonban ennek korrupt voltát - letaszítja a trónról és Itália királya címet veszi fel. Uralkodik 476-tól 495. március 15-ig. Egyesíti a Duna-menti hun törzseket. Noricumban és Pannoniában is jár személyesen. Odoaker Edihun (Edikon) fiaként jó iskolát járt és Atilla udvarában tanulta az uralkodás tudományát. Ez a hun dinasztia valóban nagyszerű szervezésben indult. A tulajdonképpeni irányító az apa - Edihun volt.

144. kép. Odoaker Itáliája⁹

A történelmi eseményekből az a következtetés szűrhető le, hogy Edihun Atilla birodalmát akarta visszaállítani a két fia segítségével. Ugyanis mialatt Odoaker - mint Itália királya - a hunokkal igen nagy megértésben és szövetségben volt gall erőkkel igyekezett Itáliában rendet teremteni és kiűzni a gótokat és vandálokat - ezalatt Edihun és kisebbik fia - Hun-Ulfus - Atilla fiaival igyekezik kapcsolatot teremteni. Tehát a hun sereggel átvágják magukat a Balkánon és a Dobrudzsában székelő Irnák (Csaba) törzseivel együtt megtámadják a Moesiában és Illyricumban lévő gótokat. Itt a Boila menti csatában esik el Hunulfus apja - Edihun 486-ban.¹⁰ Odoaker ezalatt újraépíti Aquileját és

⁸ Gregoir H.: La Patrie de Niebelungen. Bizantion 9. Vol. 1934.

⁹ Edward Eyre: European Civilization. Oxford, London, 1935. Vol. III.

¹⁰ Badiny Jós Ferenc: A magyar nemzet történetének kis tükré: 189. o.

elfoglalja Noricumot. Megtisztítja Itáliát a gótoktól. 487-ben a mai Krems (Ausztria) környékén létezett "Rugi-land"-ot elfoglalja, 488-ban kiveri innen teljesen a longobárdokat (mai Alsó-Ausztria, a Dunától északra). 489-ben Theodorik gót törzsfőnök, aki a Balkánon csatát veszített a hunok ellen, a Julián Alpokon átkel és Odoaker ellen indul. Következő adatunk a 493. év és csak annyi - amint a nyugati történészek írják: "Nagy Theodorik orvul meggyilkoltatta Odoakert, Itália királyát". És egyik sem felejtí el azután utána írni, hogy a "germán-gótok ettől kezdve 70 évig uralták egész Itáliát." ... Nincs történelmi adat arra vonatkozólag, hogy valamit építettek volna. Csak a germán-gót rombolásokról és pusztításokról beszélnek a régi írások. ... Sok adat van a hunokról és Odoakerről Szent Szeverin - Noricum Apostolának - életrajzában. ... A világi és egyházi történészek igen keveset írnak Szent Szeverinről. Egyedül Fehér M. Jenő foglalkozott vele, de igen szűkszavúan. Annyit mégis megtudunk munkájából, hogy Szent Szeverin hunszármazású volt, hogy jó barátságban volt Edihunnal és fiaival és ő jósolta meg Odoakernek, hogy Itália királya lesz.¹¹

A pápák történetében azonban létezik egy Szeverin pápa és pontosan Odoaker idejében. Tehát Odoaker meghálálta a hun Szeverin térítő munkáját és római pápává segítette. Érdekes rendelkezése a sorsnak az, hogy "a barbár" Atila visszafordult a római pápa kérésére Rómától (amit aztán a germán-gótok romboltak össze) - és - talán az égi hatalom akarta, hogy Róma első felépítője - a hun Szeverin pápa legyen. A jelenlegi magyarországi történészek elismerik Odoaker létezését, de egy szóval sem említik, hogy a hun Edikon hun fia volt. Létezését és tizenkilenc évig tartó uralkodását azonban jól felhasználják arra, hogy a longobárdoknak és az általuk germánnak vélt gepidáknak "saját" művészetet és kultúrkört hirdessenek. ... Nagyszerűen megállapítható ez a kiadott könyvekből. Bóna István: A középkor hajnala, Longobárdok és Gepidák a Duna-medencében c. könyv,¹² a 48-49. oldalon így ír: "*Mind a longobárd, mind a gepida művészet ... egyik központja és szétsugárzási területe az V. szd. utolsó negyedében Odoaker Itáliája volt. Az Odoaker korszak magas művészi színvonalú ékszerei a korabeli gepida területekre éppúgy eljutottak (gávai, kiskunfélegyházi, aradi, bácsordasi leletek), mint a későbbi longobárd Pannónia területére (domolospusztai, szőnyi, dombóvári, répcelaki leletek).*"

Most én kérdezek: lehet-e tizenkilenc év alatt a germán gótok és vandálok által lerombolt, kirabolt és elpusztított Itáliában egy "új művészi stílust" kifejleszteni ...? Hiszen Odoakernek háborúznia kellett ezekkel a pusztító és a fenevadaknál is kegyetlenebb germán népekkel és minek is alakított volna ki egy új művészeti stílust, hiszen meg volt neki is és népének is az ősi szkíta-hun műveltség minden hagyománya, ötvöse, tudósa, az évszázadok s talán évezredek alatt kikristályosodott fémművesség. Ennek ellenére Bóna István ... az Odoakernek tulajdonított művészetet jellemző sajátosságokat "késő római eredetűnek" ismeri fel. Talán a meghatározás alatt az előbb ismertetett "Odoaker korszak magas művészetét" kell érteni, hiszen az a "legkésőbb római". Viszont ez nem római, hanem szkíta-hun - különösen az állatábrázolásokban és a madárfejes fibulák "ékvásos és ékvéséses meanderminták díszítéseiben". Ezt a magyarul író, de longobárd szellemű szerző maga is jól tudja (hisz szakavatott régész). Talán azért indokolja meglátásait a következő - érdekes - kiértékelésben így:

"Bár e dekoratív és figuratív elemek többsége késő római eredetű, ekkorra már ötvöződtek a hun korszak elemeivel..." Még mindig a hun korszakban vagyunk, hisz a gepidák létezése a "hun-korszakba" esik. Nagyszerű példája a megnevezett könyv annak, hogy miképpen lehet a hatalmas Hun Nemzetség kultúrkincsét eltulajdonítani az idegenek - s talán úgy mondjuk - műveletlen és barbár idegenek javára. De a kitűnő régész talán saját lelkiismeretének megnyugtatására írhatta le mégis azt,

¹¹ Fehér M. Jenő: Korai avar kagánok, Bs. As. 1972. 43. o.

¹² Corvina Kiadó, Bp., 1974. Budapest

hogy: “A bökénymindszenti madárfejekkel díszített fibulák párhuzamait Krímtől az Atlanti-óceánig megtaláljuk”. (Tehát pontosan azon az úton, ahol a hunok jártak.) Ugyanígy a “sasfejes díszcsatok” is Krím-i eredetűek és megtudjuk azt is, hogy a “gepida sasos csatok” első feltűnését a szakemberek az “avar-kutrigur mozgalomhoz kötik”. (50. oldalon) A “hegykői maszkos fibulák” és a “felpéci kardtok szegélydíszé” szintén “Odoaker stílusú alkotás”. (54.o.) ... Ezekkel az adatokkal két dolgot akarok bizonyítani. *Egyik* az, hogy népünk magas műveltségéből táplálkozott egész Európa és a késői - mai - utókor szégyene az, hogy nem saját nemzetünk dicsőségére és történelemformáló szerepünk bizonyítására használja fel a régészet igazságait. A *másik* pedig annak a valóságnak az ismételt megerősítése, hogy a gepidák nem germánok, hanem hunok voltak. Ugyanis a megnevezett munka így számol be a gepidák történetéről: “A gepidák előtörténetéről nehéz írni. Egyetlen sornyi tárgyilagos forrásadat sem említi őket. Ami keveset tudunk róluk, azt halálos ellenségeik, a gótok és a longobárdok krónikáiból kell kihámozni”.

Tehát, ha halálos ellenségeik éppen a gótok és a többi germán népek voltak, akkor ők nem lehettek germánok. Van azonban egy érdekes - harmadik - bizonyítékom is. .. A gepidákra vonatkozólag, ... de főként arra, hogy Atilla halála után a Kápát-medence tovább is a Hun Birodalomhoz tartozott, hiszen - miképpen Bóna István írja, “oknyomozó” történelmi kifejezést használva: “A gepidák a hun támadás hírére nem távoznak országukból, “lusták” voltak ahhoz, hogy a vandálokhoz és vizigótokhoz hasonlóan elmeneküljenek”. (14.o.) Nem inkább elfogadható az a tény, hogy *azért nem menekültek a hun invázió elől, mert maguk is hunok voltak?* És így nagyon jól érthető a régészeti kiértékelés, amit László Gyula - éppen Bóna Istvánra hivatkozással közöl: “a bakodpusztai (Dunapataj) fejedelemasszonyi ékszerek Edekon (Edihun) feleségének sírjából valók, aki itt volt eltemetve.¹³ Odoaker édesanyjának sírja tehát a Duna-medencében volt és az is feltételezhető, hogy amikor Odoaker apja - Edihun - és öccse - Hunulfus - Atilla fiaival keresték a csatlakozást és népükkel a Fekete-tenger - melléki Dobrudzsába igyekeztek, az átvonuló hely a Duna-medence volt. Az elmondottakkal tiszta kép alakult ki előttünk arról, hogy mi történt Edihun dinasztiájával. De úgy tudjuk, neki is volt egy fia is. ... Annyit tudunk róla, hogy a nyugati történészek Oklan - Teklan néven emlegetik és feljegyezték róla, hogy ő alapította Tuhn városát. Tuhn város azért ismeretes a nyugati történelemben, mert az volt a választóvonal a hunok és az avarok szállásterületei között, mert úgy jegyezték fel, hogy: “a hunok laktak a tulni mezőkön és az avarok szállása a bécsi mezőkön volt”. Ez pedig azt bizonyítja, hogy az avarorszakban is éltek hunok - valószínűleg, mint az Odoaker-dinasztia népének leszármazottai - a mai Ausztria területén és Dél-Németországban. ... Az érdekel bennünket, hogy találkozott-e Irnák (Csaba) népével Edihun és Hunulfus? Nemcsak, hogy egyesültek, hanem kiverték a gótokat a Duna-melléki területekről. Így a Duna-hajózás biztosítva volt a hun uralom kezében. Már tudjuk, hogy Dengezik feje 474-ben vonul be Bizáncba és azt is, hogy Odoaker 476-ban lesz Itália királya. A bizánci gyalázatos cselekedet, amit a hős Dengezik - Atilla-fi - levágott fejével tettek, még szorosabbra fűzi az ázsiai hun népeket és így Irnák megint megszervezi a hunok törzsszövetségét és a Hun Birodalom központját az Al-Duna vidékére helyezi. Ezt az al-dunai Hun Birodalmat a történészek már “bolgár” birodalomnak nevezik. Beletartozik azonban ebbe a Nagy Hun Törzsszövetségbe az egész Krím-i vidék, a Káspi-tenger környéke és maga Korezm is (a Káspi-tenger és az Aral-tó között), mely akkor a tudás központja volt. Hogy beletartozott, azt bizonyítják a Krónikáink azon adatai, mely szerint Irnák (Irnik) felesége - a hun királyasszony - Korezm-i nő volt.

... Biztos adatok szolgálnak annak bizonyítására, hogy Atilla dinasztiája fennmaradt még a magyar Árpád-ház tagjaiban is. ... Rendelkezünk elegendő bizonyító anyaggal e csodálatos folytonosság és karizmatikus uralkodás-lánc ismertetésére. Irnik-Irnák-Csaba után az első uralkodó,

¹³ László Gyula: A népvándorlások művészete Magyarországon. Bp. 1971.

akinek neve ismeretes a forrásokban, a 488 körül megjelenő Busan hun király, akit Atillának Irnik fiától származó dinasztiájába sorol a szakirodalom.¹⁴ Ez a hun király már szövetséget kötött a bizánci császárral és a hun-bizánci seregek együttesen harcolnak a mindenütt pusztító germán-gótok ellen. Ennek a Meotisz - Al-Duna-vidéki Hun (bolgár) birodalomnak az élén találjuk aztán Mundo-t is, aki Atillának fia, a gepidák királyának lányától születve. Dümmerth így írja le ennek a dinasztiának a történetét: “Busan és Mundo után ugyanis a Szkítia vidéki hunok uralkodói között szerepel 534 körül egy testvérpár, görög írás szerint: Gordasz és Maugerisz. Ez utóbbiról a kutatás már megállapította, hogy eredeti neve, ha a görögösítő képzést elhagyjuk: Muager, Mager, illetve Moger. Moger király tehát történelmi személy volt és együttesen szerepelt fivérével, mint a magyar krónika csodaszarvas mondájának Magorja...

Atilla fia Irniknek ez a Moger nevű ivadéka egy később kiterjedő nemzetség, majd törzs őse lett és ezt a törzset az ő nevéből, Moger-nek nevezték. A törzs talán nem volt más, mint a későbbi fejedelmi törzs: Álmos törzse.¹⁵”

Kanyarodjunk most vissza még egyszer Odoaker halálának időpontjához. Theoderik gyilkosságával megnyílt tehát a germánok számára az út Rómába. Ők éltek a lehetőséggel, mert szükségük volt rá és azonosulni tudtak azzal, ami akkor Rómát jelentette. Nevében az világbirodalmat jelentett, nagyságot, hatalmat, hírnevet és persze romjaiban is kívánatos dicsőséget. Nem véletlen, hogy ekkor fogant meg a Német-Római Birodalom elképzelése is, - éppen a bukott birodalom folytatása - mert a germánok hódítani akartak, szerezni és uralkodni. Amióta áthajóztak Skandináviából vagy hatszáz évvel azelőtt, most kínálkozott olyan lehetőség a letelepedésre, amellyel élni tudtak. A korábbi birodalomból azonban Róma városával megelégedtek, Dél-Itália már nem kellett nekik, ez mutatja, hogy csak a névért mentek oda. Majd ők folytatják azt, ami Romulus Augustulus-szal félbe maradt. Nem közvetlenül akkor, hanem a germán-frank Karulus Magnus (Nagy Károly) császárrá koronázásával teljesedett ki az átvett birodalmi eszme. Ők ezt egyfajta folyamatosságnak tekintették és ennek szellemében is cselekedtek. A hódításokat ott folytatták volna, ahol a rómaiak abbahagyták, de csak a római birodalom ún. helyreállításában sikerült némi eredményt elérni. Átvették szokásaikat, felvették a római vallást és teljesen úgy viselkedtek, mintha mindig is rómaiak lettek volna. Életük döntő változáson ment keresztül, véget értek a vándorlások, letelepedett életmódot folytattak ezután. A letelepedés élménye olyan mély nyomokat hagyott bennük, hogy elnevezték “Sesshaftigkeit”-nek, azt igen nagy teljesítménynek tartották, mondhatni a műveltség kifejezőjének. Ettől kezdve aki nem úgy élt, mint ők, azt barbárnak tekintették ugyanúgy, ahogy a rómaiak is magukra és a barbárokra osztották fel a világot. Hogy az egy helyben való tartózkodás nem kultúrfokot jelent, az e szempontból nem lényeges. Alkalmas volt viszont a megkülönböztetésre, és ennyi elég, az ellenség megnevezetett.

A középkori feudális állam létrejöttének történetét ma általában a mai Európa kialakulásának fontos állomásaként tartják számon. Nem célozom e folyamat újbóli ismertetése, magam is csak az unásig ismert évszámokat és uralkodókat sorolhatnám. Amit viszont másként látok, az a következőkben adom elő.

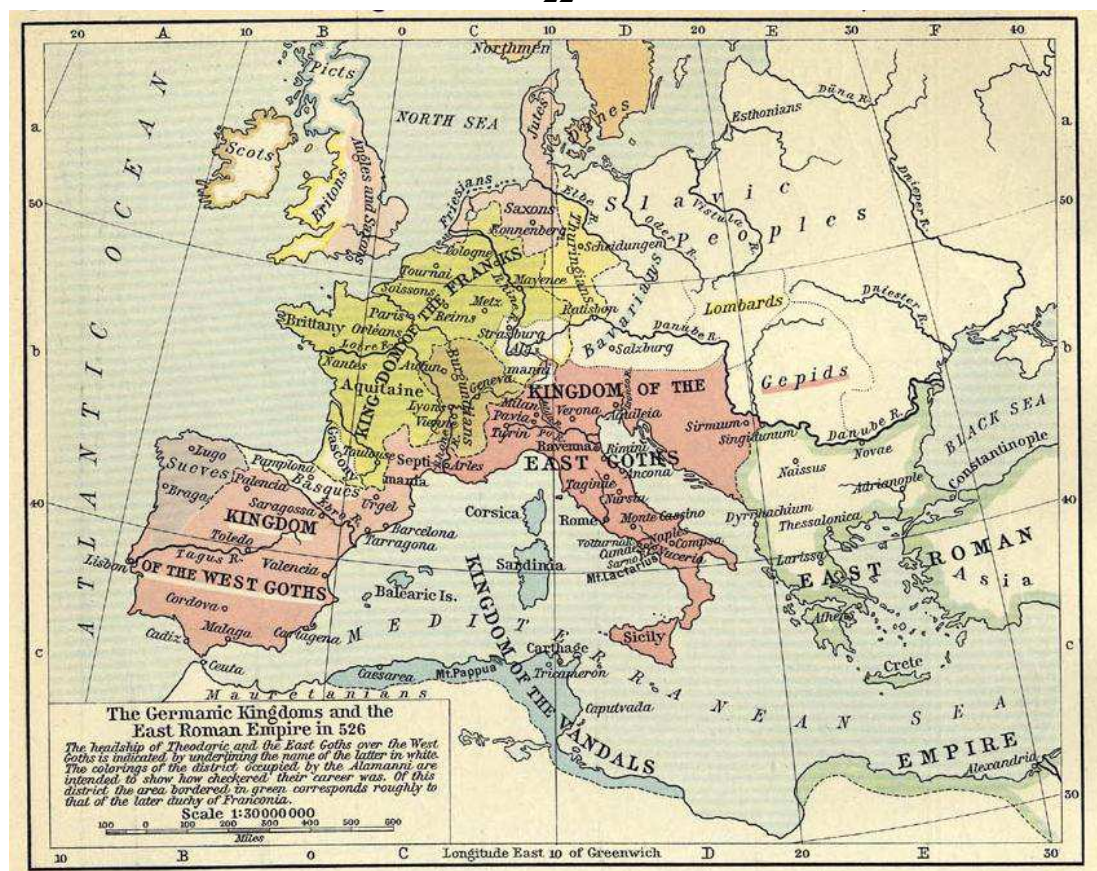
A rómaiak által hátrahagyott, egyénekre vonatkoztatott nyelvi és tudati zűrzavar egy átlagos tájékozottságú ember számára ma könnyen elképzelhető. Ha az Olvasó látott már életében riportot szülőföldjét elhagyó eszkimóval, vagy ausztráliai bennszülöttel, netán más kultúrkörhöz tartozó emberrel, akiket egy vagy két generáció óta elért az ún. nyugati civilizáció, megfigyelte ezeket az embereket és meg is próbálta magát a helyükbe képzelni, akkor helyben vagyunk. A kamera elé

¹⁴ Dümmerth Dezső: Az Árpádok nyomában, Panoráma Kiadó, Bp. 1977. 38. o.

¹⁵ Badiny Jós Ferenc: A magyar nemzet történetének kis tükré: 191. o.

állítottak közül ki-ki a maga módján előadja, hogy elvesztette gyökereit. Néhány közülük talán képes volt számunkra is érthetően elmondani, sőt megfogalmazni saját történetét, amelyben elhagyta, elfelejtette ősei hitét, szokásait, hagyományait, a volt sajátját már nem, a rátelepedett újat még nem ismeri. Természetesen azt ilyenkor sohasem hallani, hogy ezek az emberek nem kértek az ún. civilizáció áldásaiból. Hamis az az elképzelés, hogy egy dél-amerikai indián akkor válik civilizálttá, ha fajansz WC csészét tesznek alája, mert a szó csak ezt fejezi ki, hiába használják nyugaton szélteben-hosszában. Ha valamilyen műveltséggel kínáljuk meg más népek tagjait, vagy egészét, az egészen más eset, lehet tartalmaz is. A legfontosabb talán mégis az lehet, hogy a(z európai) civilizációt terjesztők megkérdezték-e valaha is kiszemelt áldozataikat, kell-e nekik az, amit civilizációnak nevezünk? Ha megkérdezték volna őket, megtudhatták volna rá a választ is, hogy nem kérjük, mi a saját világunkban szeretnénk maradni. A kérdés nem hangzott el, így az egyének és népek gyökértelen szerencsétlenné válnak, amely állapotból nem tudnak kitörni, szélre sodródni, nem képesek megkapaszkodni sehol, súlyos identitászavarba kerülnek, így könnyen a társadalom aljára vetődnek. Ezekkel az emberekkel ezután már bármi megtörténhet még rosszabb irányban. Ha az ilyen szerencsétlenek olyan sokan vannak, hogy egy birodalom lakosságát kiteszik, az hatalmas emberi(ségi) katasztrófa. Nagyjából ez volt a helyzet Róma bukásakor és Odoaker meggyilkolásakor. Ekkor kezdődött a sötét középkor Európában és legalább a reneszánszig tartott. Jellemző, hogy Odoaker Itáliájáról már hallani sem akarnak, helyette az alig 60 évig magát a keleti gótok birodalmának nevező Odoakeri örökséget látják csak. A következő térképet csakis emiatt veszem át, mert csak hatalomváltást mutat területének azonossága is.

Az európai germán birodalmak, benne a keleti gótok Odoakeri öröksége.¹⁶

Közel ezer év kellett elteljen a múltnélküliség eltüntetéséhez. Európában indoeurópai germán bevándorlók vették kezükbe a gyeplőt, hisz a rómaiak volt területén attól kezdve sokáig nem alakult ki egységes és erős hatalom, de műveltség sem. Úgy látszott, hogy itt germán Európa készül. Hogy mégsem ez történt, talán csak annak köszönhető, hogy a népvándorlás germánjai maguk is felolvadtak a volt római területek megzavart lakosságában, tovább keverve a birodalom bukása utáni maradéknépek nyelvét, tudatát. Ha belegondolunk, minden germán törzs, amely volt római területre költözött, felszívódott. A történelmi térképekre rajzolt nagy germán, gót államok mind eltűntek, mihelyst az uralkodó hódító népesség elvesztette személyazonosságát. Rájuk is igaz tehát, hogy szülőföldjüket, művelődési körüket elhagyva megszűntek germánok lenni néhány generáció alatt. Megállapíthatjuk, hogy esetükben is a szárazföldi germán törzsterület volt képes egyedül népi azonosságukat fenntartani.

A korai feudális gazdaság lényegében a római alapokon működött tovább azzal a különbséggel, hogy nem voltak rabszolgák. Voltak viszont rabszolga módra kezelt tömegek, akik kezdetben földművelőként dolgoztak, majd miután ugyanúgy tönkrementek, ahogy Rómában is korábban, kiszolgáltatott helyzetben folytatták ugyanazt a földművelést immár tulajdonlás nélkül, vagy a városokban igyekeztek megélhetést találni, netán fosztogatásból éltek. Az életet a bigott vallásosság és a nyers erőszak uralta. Siralmasan embertelen körülmények közt éltek, a nemesek

¹⁶ Geo Epoche Magazin, Hamburg, 1999. 176. o.

ablaktalan kőváraikban raktak tüzet, barmok közt gázolva érezték jól magukat, a parasztok ugyanezt putrijaikban tették. Az emberélet nagyon olcsó volt. A szellemi élet szinte teljes egészében az egyházi életet jelentette. A szellemi terror oda vezetett, hogy a tiltakozókat eretnokség bűne miatt az inkvizíció kezére adták. A pápák ugyanúgy öldösték egymást méreggel és törrel, mint a nemesség és a köznép. Amikor a “sötét középkor” elnevezést halljuk, ezt kell érteni alatta, és ez nemcsak szóvirág, hanem a szó szoros értelmében vett véres valóság volt. A ma megfilmesített szőke és kékszemű Henrikek, Richardok véres rémdrámái ebben a rettenetben gyökereznek. Ez lenne a későbbi művelt nyugat előzménye, amely az indoeurópai történetírók kezén hősi korrá nemesedett. Nem is csoda, hogy amikor a klasszicizmus később újra felfedezte a római példát, ezt a nagyon hosszú időt, ameddig a sötétség időszaka tartott, át kellett festeni, és új ruhába öltöztetni.

Eleink e sötétséggel szemben másképpen éltek a maguk “barbár módján”. Kis kitérő a “nomád” magyarok civilizáltságáról: ruházatuk a csizma, csizmába tűrt nadrág, elöl gombolt ujjas kabát, mosható és cserélhető fehéreneműk, kucsma, öv, csatok, gombok, kesztyűk. Ezt hordja ma az egész civilizált világ. Európa nyugati felén a XII. szd.-ban kezdenek az udvarokban fehéreneműt hordani. Az ősi magyar ház, a kamlik tágas, 7-8 méter átmérőjű, világos, fürdővel berendezett, jól fűthető, füstelvezetéssel megépített volt. Ezzel szemben a nyugat-európai gazdagok hideg, fűtés nélküli kővárakban éltek bedeszkázott ablakokkal, a nép földbe vájt lyukakban. Orosz archeológiai leletek szerint a Kr. e. V. szd.-ban épített központi lég-fűtéses, emeletes várkastélyokat ástak ki 1700 évvel az európai civilizáció előtről. A személyi higiénia terén ugyanez a helyzet. Rendszeresen fürdenek - a török, japán fürdő, a finn szauna és a szkíta cserge mind turáni találmány, borotválkoznak, késsel, kanállal esznek. Európában ez még a XVII. szd.-ban sem mondható el egészen.¹⁷

Még jelentősebb volt az a változás, amelyet Madarász Henrik, majd Ottó a Német-római birodalom megvalósításával elért. A birodalom sorsát úgy alapozta meg, hogy az Bismarckig kitartott. Természetesen nemcsak a németekről van itt szó. Napóleon, a világhódító önjelölt, mint a forradalom késői terméke franciaként azonosult az antik világgal, Róma és Egyiptom szinte elbűvölte. A “grandeur” vele költözött be Európába. Új stílusok mutatták az antik szellem újraéledését. Az olaszok szintén kötelességüknek érezték érdekerületük bővítését, egy afrikai kalandért számolatlanul szórták a pénzt. A spanyolok, portugálok, hollandok, belgák, franciák a maguk idejében mind ott voltak a világ gyarmatosításában, felosztásában és kifosztásában. Az angolszász Anglia mindegyiken túltett az általa létrehozott birodalom méretét tekintve. Először is az antik kultúra vált újra meghatározóvá a közfelfogásban. Egyként tekintették magukat Róma örökösének. Mélyen gyökerezővé vált e népekben az ősiség tudata, olyannyira, hogy valódi származásukat félretéve hittek benne. A szó szoros értelmében hitről van szó, hiszen például az a germán is ezt hitte, aki tudván tudta, hogy ősei Skandináviából költöztek mai hazájukba. Ugyanez a helyzet az ún. latin népekkel is annyi különbséggel, hogy ők több népcsoport keveredéséből keletkeztek: keltákból, rómaiakból, görögökből, germánokból (gótok, vandálok stb.) és behurcolt rabszolgákból. Náluk is - és a germánoknál is törzsi sokféleségük okán - természetesen még tovább tartott az egységes nemzetek kialakulása, sőt közös tulajdonságuk volt egészen a 19. század végéig a kis hatalmi egységek megléte is. A későn egyesített országok azonban cipelnek magukkal feldolgozatlan bugyrokot ma is. Az olasz félsziget lakói saját nyelvükön ma sem értik egymást, de a németeknek is erőlködniük kell, ha egymással szóba elegendnek.

Szinte a véletlen segítette őket új történelmükhöz.

¹⁷ Padányi Viktor: Dentumagyaría. Turul, Veszprém, 1989. 292, 294, 303-304. o.

Ebben az általános helyzetben kerültek napvilágra az első ékiratos táblák Mezopotámiában. Európa szinte rávetette magát a leletekre és pillanatok alatt a Régi Kelet egyetlen nagy ásatássá változott. Számolatlan kerültek elő a városok, a tárgyi emlékek, és hihetetlen mennyiségű agyagtábla. A táblákon Sumer és Mezopotámia, Anatólia és Egyiptom, Asszíria és Urartu történelmét olvashatták a kutatók. Európa "római" népei nem hagyták másnak az ölükbe hullott régmúltat, megtartották maguknak és indoeurópai történelem néven megírták még egyszer.

Pedig nem kellett volna, mert romantikus lendületükön kívül semmilyen indokuk sem volt erre. "A magyar történet eredetileg álló (statikus) történet volt, amely az örökkévalóságot idézte (idill), míg a szemita-indoeurópai nomádok folytonos mozgása hozta el a "haladó" történetet, amely a változást és pusztulást, vagyis a felerősített időbeliséget hordozza magában. Nyelvünk világosan mutatja, hogy a "haladás" a halódással, a halállal rokon.

Hamvas Béla egyik esszéjében a heroikus és az idilli népeket összehasonlítva a magyarokat az idilli népek közé sorolta. "A heroikus nép a tevékenység tüzeiben a nagy teljesítményekre áhítozik. Léttartalma: a hősiesség erőfeszítés. Az ilyen népek harciasak, lovagiasak és türelmetlenek, értelmileg korlátozottak, mozgékonyak és hódító szenvedélyüket sohasem adják fel. Az idilli nép a hódításnál többre becsüli a békét, a lovagiasságnál a családiasságot, a türelmetlenségénél a higgadtságot, a fokozott tevékenységénél a sétát. Léttartalma: az aranykori hagyomány." A Scientia Sacrában ugyanezt a különbözőséget (ellentétet) még jobban megvilágítja. Zarathustra mondásából indul ki, mely szerint az ember a természetnek vagy apja, vagy rablója.

Az "őskori ember", vagyis a kultúraalapító ősmagyar nép egykor a "Termékeny Félhold" területén élt, ott volt az őshazája. "Az atyai szellem realizálása teremtette meg a föld szépségét, a közösség békéjét, a város intenzitását, a magatartás szelídségét." Ám megjelentek a haramianépek, a "szemita" és indoeurópai hódítók és az őskori "idill" véget ért: a földet zsákmányra éhes rablókként fosztották ki. "A rablás ösztöne teremtette meg a népek harcát, a nemek harcát, a fajok harcát, a világnézetek harcát." ...

Egyetlenegy nagy és eredeti ókori kultúra sem volt az indoeurópaiak (és a velük rokon úgynevezett "szemiták") alkotása. Egyiptom, Szíria - Fönícia és Kánaán, Sumer és Hatti, Etrúria és Szkítia őslakói ragozó nyelvet beszélő, magyar és magyarral rokon (finnugor és ótörök) népek voltak. Varga Zsigmond is arra a következtetésre jutott, hogy "a nyelvcsaládok így követik egymást az uralomban: a., az ural-altájiak, b., a szemiták, c., az indogermánok. Az ural-altáji népek uralma kezdődik a prehistorikus idő beláthatatlan messzeségében és tart a sumér érvényesülés révén Kr. e. kb. 2000-ig, ekkor a szemita expanzió és az erőteljes Hammurábi uralma folytán végleg a szemiták kezébe megy át. Az indogermánok érvényesülése a görög-római korról kezdődik el és a népvándorlás alapozza meg jövő uralmukat."

A hamis fajelméletek szerzői néhány kijelentésükkel leleplezték magukat és az általuk nagyra tartott indoeurópai fajt: pl. Chamberlain azzal akart büszkélkedni, hogy az egzakt tudományt "a germánok találták fel". Ezt inkább szégyellniük kellene! Zerffi Gusztáv azt állította, hogy "csak a fehér embernek, az árjáknak volt ... folyamatosan haladó történetük". Ez igaz, csak hogy a folyamatos haladás az, ami a folyamatos hanyatlást előidézte.... Zerffi fejtegetéseiből is az derül ki, hogy a "történeti fejlődés" (azaz a civilizáció, az anyag művelése) centrumai Európában alakultak ki, elsősorban észak-nyugaton (Franciaország, Anglia, Németország).

Ez is világosan mutatja, hogy az indoeurópai faj a természetellenes sátáni civilizáció forrása a Földön. Ezzel szemben, mint említettem, valamennyi ókori kultúrát a magyar és a vele rokon (finnugor-ótürk) népek hozták létre. Várkonyi Nándor zseniális fejtegetéseiben teljesen leleplezte az indoeurópaiak felsőbbrendűségének hamis mítoszát, kimutatva, hogy "az árja faj, amióta a törzsi műveltségéből ... kiemelkedett, egyetlen alapvető gondolattal sem ajándékozta meg az emberiséget."

... Várkonyi Nándor fogalomhasználatával élve a magyart szellemi fajnak (embernek), a szemita-indoeurópaiakat értelmi fajnak (embernek) is nevezhetjük. “Az értelmi ember a megismerendő világot tárgynak tekinti, tudni kívánja minden csínját-bínját, apróra bontja utolsó morzsájáig, azaz birtokba akarja venni, rohamra indul ellene, hasznosítani vágyik, a hódító és a zsákmány viszonyát teremti meg kettejük között. A szellemi ember azonban egy a világgal, az ő számára minden új ismeret a világ önkéntes megnyilatkozása s egyben belső gyarapodás – azaz kinyilatkoztatás és e révén jobbulás, mintegy elvi üdvözülés, nem föléje kerekedni akar, hanem beilleszkedni, nem leigázni törekszik, hanem szolgálatába állni, elősegíteni munkáját, erősíteni a harmóniát kettejük között.”

A magyarok a kultúrát alkották meg, a szemita-indoeurópaiak a civilizációt. A kultúrák még a természettel való összhangra épültek, míg a civilizáció természetellenes, a természet pusztítója. Mivel a mű rávall az alkotójára, a kultúra, a szellem művelése a magyarok, a civilizáció, az anyag művelése a szemita-indoeurópaiak lelki alkatára nézve árul el sok mindent. ...

Az indoeurópaiak és a szemiták kitűnő átvevők és felhasználók, de nem alkotók. Ők az anyag urai, a civilizáció tetőfokra fejlesztői. De a “civilizációt megteremtő működésben az értelmi képességek az uralkodóak, a kulturális cselekvésben az érzelmi és képzeletiek. Ezek az utóbbiak kétségtelenül magasabb rendűek.” Az indoeurópaiakat és a “szemitákat” a matematikai érdeklődés és az absztrakcióra való hajlam jellemzi, elég a görög és arab logikára és matematikára, a római és a “szemita” jogrendre utalni. Ezenkívül semmi nem jellemző rájuk annyira, mint a profanitás (az, hogy előttük “semmi sem szent”), a magasabb rendű degradálása, a magasztos megszenségtelenítése. Az ő politikai “eszményük” a demokrácia és a terrorállam egyaránt alantas formáiban, sőt kombinációjában öltött testet. A szakrális királyság érthetetlen számukra, idegen tőlük. Jézus igazságát Krisztus-gyilkos hivatalos (képmutató) kereszténységgel cserélték fel, vagyis az ellenkezőjére fordították, antikrisztusivá tették.”¹⁸ Bíró talán helyenként túlzóan sarkosan fogalmazva igyekszik szemléltetni e két népcsalád eltérő tulajdonságait, különbözőségeik gyökereit, de azt semmiképpen nem állíthatnánk, hogy egyformák lennének. Mindenesetre közelebb kerülhetünk e kétféle népcsoport általános belső mozgatórugóihoz, a különböző felfogások jobb megértéséhez. Annyit kimondhatunk talán, hogy a történelem felgyorsítása nem maradt következmények nélkül.

Jóval már Bismarck fellépése előtt készen állt az indoeurópai elmélet. A meggazdagodott nemzetek új, dicső és lehetőleg minél régebbi történelemre vágytak. Az ősnépet kihagyták belőle, mert arra rájöttek, hogy azt indoeurópaizálni lehetetlen. Az ősnépből barbárok lettek és megtörtént mindaz, amit fentebb már bemutattam az indoeurópai történetírásról. Sikerült az új történelemből megfelelő mennyiségű büszkeséget, magasabbrendűségi érzését meríteni, sikerült általa a népeket osztályozni is és sikerült sok-sok pusztító európai háború után még két világháborúval is megajándékozni az emberiséget. A méreg, a birodalmi eszme mérge jó munkát végzett, elhintette, sőt beleverte a fejekbe a másokon való uralkodni vágyás gondolatát, a világ birtoklásának vágyát.

Folytathatom a sort a számunkra különösen gyűlöletes Habsburgok birodalmával, amely odáig ment, hogy hamisított oklevelek segítségével szerzett magának országokat. Rudolf, a nagy hamisító ma köztörvényes bűnöző lehetne csak Európában, ezért nehéz megérteni azt, mi hozza még ma is Magyarországra e család késői leszármazottait. Az országot kiárusító Károly unokáját és népes családját. Ausztria mindenesetre jól határozott, amikor kiséprűzte őket országukból. Azok a Habsburgok, akik immáron hétszáz év óta alaposan megkeserítették Magyarország történelmét, - de eszerint az osztrákokét is - különösen jó tanulónak bizonyultak. Apránként megszerzett birodalmukban a rómaiaktól ellesett népkéverés útján akarták elérni az engedelmes, lehetőleg németül

¹⁸ Bíró Lajos: A fehér ló. Magyar Demokrata, 1999. 49. sz. 20-21. o.

beszélő népmassza kialakítását. E nagy cél útjában a magyarok álltak, így ezeket kellett volna valamiképpen felszámolni. A Habsburgokkal közös történelmünk erről szól. Most csak egyetlen esetre utalok: a török kiűzése után Magyarország jelentős területein magyar nemzetiségűek nem telepedhettek le! Hát mi ez, ha nem egy nép felszámolására törő igyekezet megnyilvánulása. Saját céljaik megvalósítása érdekében gondolkodás nélkül vetették oda egy (az) ország sorsát annak bármelyik pillanatában. Gondolkodás nélkül öldösték a nemzet jeleseit évszázadokon keresztül. Gondolkodás nélkül taposták el a nemzet szabadságmozgalmait – bár az áruló rendek közreműködése nélkül valóban nem sokra mentek volna. Ezzel együtt igen nehéz megértenem, mi lehet manapság is még az, ami egy Habsburgot még ennyi temérdek árulás után is Magyarországra hoz. Eszerint mégis maradt volna ebben az országban még mindig valami, amit ellopni érdemes, csak mi nem tudunk róla? Honnét kapnak bátorítást, hogy ezt megtehessék? Nyilván a gátlástalanság olyan fokát érték el családi hagyományként, amely még talán ezután is talál valami hasznos hajtó lehetőséget a maguk számára a földön. Ne legyünk szentimentálisak, Bécsset és Ausztriát mi magyarok építettük fel, pontosabban a mi pénzünkön készült. Saját hibánkból is, de elsősorban a Habsburgokéból. Azok a Habsburgok, akik hathatósan támogatták a magyarság jött-ment voltáról szóló elképzeléseket, végül is rajtunk buktak el. Valódi “jött-menteket” – értsd: népi személyiségükben megtört és összekevert csoportokat - sokkal kevesebb fáradsággal is fel tudtak volna számolni. Erről volt már szó e könyvben, a gyökér nélkülivé tett egyének és népek könnyen válhatnak áldozattá, ha szembetalálkoznak a Gonosszal. Mi magyarok azonban őshonosok vagyunk itt saját hazánkban. Nincsen szükségünk egyformásítókra és népeket eltüntetőkre. Sem Habsburgra, sem másra. Lehet, hogy nem gazdagszunk meg úgy, mint a többi szolgalelkűvé nevelt népek, de legalább azonosak maradunk önmagunkkal.

Az egyenes gerinccel álló és gyökereikhez ragaszkodó őshonosok nem adják meg magukat. A magyarok sem tették ezt összességében véve. Bár jobbára idegen eredetű nemesi rendjeink hétszáz éves fennállásuk alatt bőséges mennyiségű hazaárulást követtek el nemzetük ellen, a mélyben élő és nyelvünket, műveltségünket megőrző sok ezer éves földműves paraszti népünk ragaszkodása jogos tulajdonához – kiforgatásai ellenére is – fenntartotta a nemzetet. Emiatt élnek ma is a kelták saját hazájukban saját őseik nyelvét beszélve. Az ő példájuk bennünket is lelkesít, ha ők kétezer éve még mindig keltául beszélnek, okkal bízhatunk benne, hogy Kr. u. 4000-ben a Csallóközben, Bácskában, Dél-Baranyában, Burgenlandban, Kárpátalján, Háromszékben, Csíokban és a Maros völgyében is magyarul beszélnek majd, mert ők is őshonosok.

A rómaiak Európája

Itt tartunk ma, 2000-et írunk és Róma története - kibővítve immáron a Régi Kelet történetével - folytatódik még mindig. Ugyanazok a rómaiak lakják ma is Európát, - sőt Amerikában is országot szereztek maguknak közben, - akik az etruszk Itália falvait először eltiporták kétezeröttszáz éve, csak elegáns öltönyökben járnak, Mercedesszel közlekednek, bankjaik, kormányaik, autópályáik és egyetemeik vannak. Van Európa Parlamentjük is, és ha ott valamire nemmel akarnak szavazni, akkor ugyanazt mutatják, amit az igazi rómaiak a gladiátorküzdelem végén: öld meg! és marokba szorított öklükkel a hüvelykujj a föld felé mutat. **Ugyanezek a mai római lelkűek egyesülnek most a közös európai zászló alatt és még mindig nem tudom, hogy mit akarnak, mert még sohasem közölték a világgal az egyesült Európát összetartani hivatott eszmét. Immáron 20 éve hallok vámhatárokról, adókról, nagy piacról, csupa kufár dolgokról, de tételesen megfogalmazott,**

földrésnyi méretű európai eszméről eddig még nem hallottam. Nincs hozzá Isten sem. Ha pedig ilyen nem lenne, az szörnyű tragédia lenne ránk nézve, hiszen egy tisztázatlan szellemiségű alakzat lenne csak az, amibe olyan nagy erővel szeretnénk tartozni. Úgy tűnik, hogy a testiség birodalmához akarnánk oly elszántan csatlakozni? Hol van hát az alapító európai eszme? Mi vezeti ezt a földrészt egyesülése után? Netán a gátlástalan haszonelvűség? Vagy a minden hagyományt taroló szabadosság egyformásító hamis ígéretei? Netán iskoláink, egyetemeink tengerentúlra való lebutításának kényszere, hogy a valamikori érettségit most lepusztított szintű egyetemek értéktelen diplomája helyettesítse? Netán új falansztert kerítenének valakik titokban a kábítószeren szétrombolt társadalmakban? Vagy netán megint boszorkányüldözések, inkvizíciók, kiátkozások is lesznek ebben a nagy országban? Megannyi új kérdés megválaszolatlanul. Európa most ugyanott tart, ahol Róma a köztársaság idején. A hódító lendület – a csatlakozásokkal – még tart. És előbb-utóbb jönni fog egy új Cézár is. Lesz majd új Augustus császár is a birodalomhoz. A pénzarisztokrácia ebből is kiszivattyúzza majd a pénzt, ahogy Rómában is, nem törődve azzal, hogy mi marad utána. És ha az is összedől, lesz utána még nagyobb pusztulás a lelkekben.

145. kép. Szavaznak a rómaiak. Szavazás Strassbourgban az Európai Parlamentben.¹⁹

Ezt nevezem én Róma szindrómának. Azt kívánom, hogy ne legyen igazam, de azt még erősebben kívánom, hogy e rettenetes fertőző betegségből, - amelyet itt indoeurópai történelemszemlélet név alatt diagnosztizáltam - gyors gyógyulást adjon az Isten a rómaiaknak. Találjanak maguknak új vezérfonalat, mert a régi csak pusztításra és háborúkra visz újra és újra. Meríthetnek az ősnép hagyatékából is új gondolatot, bőven van benne. Ahogy magunkat ismerem, az újabb magyar generációk mágusai - immáron újra, sokadszor, őshonos európaiként - ontják majd ötleteiket ezután is a nagyobb köz hasznára.

¹⁹ Magyar Nemzet, 1999. január 15.

E fejezettel mégsem állítom azt, hogy a mai Európa összes baját a rómaiakra lehetne rákenni. Egy jó részét azonban mindenképpen. Az összevisszaság és a zavar alapjait földrészünkön kétségtelenül ők fektették le. A teljes földrészt érintő római felfordulás, amelyet korábban múlt nélküli keverék népmasszák megjelenésében tüntettem fel, eredet nélküli, hazavesztett vegyesnyelvűek összezárását eredményezte. A mai történészek könnyen túlteszik magukat e régi ügyeken és eszükbe sem jut, hogy a sötét középkor Rómával kezdődött. Az a jónéhány száz sötét év ma visszatekintve már nem is olyan szörnyű – gondolhatnánk ezeröttszáz évvel később e korról. Ha figyelmünket a Róma bukása utáni másfél évezred európai birodalmainak tanulmányozására fordítjuk, újabb következtetéseket vonhatunk le. Annak ellenére, hogy Róma méreteihez hasonló globális európai hatalom azóta sem alakult ki – hála Istennek, - az annál jóval kisebbek is éppen elég bajt hagytak maguk után tovább tetézve az egyszer elkezdett pusztításokat. Lengyelország sorsa híven tükrözi a germán - szláv törésvonalba eső ország tragikus fordulatoktól sem mentes megpróbáltatásait, mint a Német-római Birodalom keleti térnyerési kísérleteinek emlékeit. Aki netán a Balkánon szeretne igazságot tenni, annak az Oszmán birodalom által hátrahagyott elintézetlen ügyekkel kellene szembenéznie. Magyarországról a karlócai békével sikerült kiverni a törököt iszonyatos pusztításai után 1699-ben, de a délebbi országok – amelyeket nemcsak Róma rendezett át, de a törökök érkeztek igen hosszú időre, - csak a múlt század végén, vagy e század elején szabadultak fel a török iga alól. Nem véletlen az, hogy már a XIV. század végétől a magyarok ismerik fel a közeledő török veszélyt, és éppen magyar vezetés alatt folytak a Balkánon a megelőző háborúk. Magyarország nagyhatalomként lépett fel és szervezte egyre kilátástalanabb feltartóztató jellegűnek szánt ütközeteit. Hunyadi nem hódított a Balkánon, hanem megelőzni igyekezett a látók által már látható nagy bajt. Magyarország azonban akkor még egészséges állam és nép volt, - belső bajai ellenére is - ezért a mohamedán vallás itt nem verhetett gyökeret 150 év alatt sem. A már korábban népességében megkevert Balkánon azonban nem tudtak ellenállni vassal véghezvitt hódításaiknak. Az eredmény ismert. A törökök által hátrahagyott pusztítás, vagyis az ott élő népekben okozott hallatlan rombolás maradványa – tetézve a mohamedán vallás európai térnyerésével - egy legalább olyan hódító jellegű szerb birodalomban készült feloldódni, amíg kitartott a milosevicsi taktikázás. Innét nézve a Balkán háromszorosan, vagy inkább négyszeresen is hátrányos helyzetű, de legfőképpen tragikus sorsú szöglete Európának. Római, török, és szerb hódítások, közben némi Habsburg (nem magyar!!!) kísérletezéssel – ebben merül ki e földdarab hanyatott sorsa. Az avarok a rómaiak által hátrahagyott népkeveredés eredményét módosították a szlávok letelepítésével, pusztításaikról nem tudunk. Közös jellemzője e hódításoknak, hogy egyiknek sem maradt elegendő ideje egységessé formálnia e szerencsétlen vidéket, de sohasem maradt idejük az ott élőknek kihordaniuk magukból a letűnt birodalmak hátrahagyott szennyét. E négyszeres átok kihordására ötszáz év kellene, nyugton eltöltött ötszáz év, amely elegendő lehet a helyben maradtak egységessé válásához, új nyelvének, egészséges tudatának kialakulásához. Ha ilyen léptékben számolva tekintjük Európa e szögletét, az eddigiektől különböző válaszokat is kaphatnánk a NATO 1999-es balkáni kalandjára magyarázatul. Azt mindenesetre tudniuk kell, hogy csak a közvetlen gyilkolás egy részét voltak képesek megakadályozni koszóvívi beavatkozásukkal. A bő kétezzer éves távlatban figyelembe veendő problémákat még akkor sem tudták volna megoldani, ha tudomásuk lett volna róluk. A háborúk már csak ilyenek, az egyik megoldatlan kérdést másra váltják fel. Ki tehetne ma igazságot az avarok által letelepített katonanép, a szerbek, vagy a szapora hegyi nép, az illírek leszármazottjaként ismert albánok igazsága között? Élő ember bizonyosan nem, de talán a szülőszobák megteszik ezt az emberek helyett. A balkáni balsorsok gyökereinek magyarázatát magam itt vagyok képes megérteni e nagyobb időszakokat átfogó elemzésben. A Balkán név ma mégsem az indoeurópaiak pusztításainak színhelyeként jelenik meg, hanem a visszavetett (maradt) térségek rémképét vetítik rá éppen azok és leszármazóik, akik e földet

kétezer év alatt szerencsétlenné tették. E szerencsétlenné tett földdarab sorsára hivatkozva tovább minősíteni népeket szörnyű tudatlanságot sejtet. A National Geographic – amely tízmillió feletti példányszámban terjesztett lap – tudatlanságát bizonyítva beleesett e maga gyártotta csapdába 2000. februárjában, megtetézve a bajt azzal, hogy Magyarországot is oda érti (sejteti).

Folytathatjuk a sort a Német-római Birodalom más irányú hadakozásaival is, akár nyugat, akár dél felé irányultak. Mi magyarok például számolatlanul kaptuk a német támadásokat az Árpádok alatt, hiszen a magukat Nagy Károly – eképpen a Római Birodalom - utódainak tekintő németek szent kötelességüknek tartották a Római Birodalom ún. visszaállítását. Támadásaik nem hétvégi kalandok voltak, hanem hatalmas erőket állítottak csatasorba Magyarország felszámolására és lakosainak kiirtására. Jól kell különbséget tennünk, nem Mosont akarták, hanem az egészet. Nagy különbség, innét adódik a következtetés. Árpádi királyaink mindenképpen jól látták a veszélyt. A középkor és az újkor Német-római Birodalma legalább ilyen keményen sanyargatta többi szomszédját is nyugat felé, nem kímélve bennük a kedves rokont sem.

Ha ennyi példa kevésnek bizonyulna, menjünk még visszább a történelemben. Nagy Sándor, a perzsák, az asszírok, az akkádok birodalmának bukása után legalább ilyen méretű zűrzavart láthatunk csak az utódállamokban. Ne tévesszen meg senkit, hogy ott is új uralkodók jöttek, így tehát az ún. folyamatosság fennmaradt. De foglalkozott-e valaki a népekben esett irdatlan károk leírásával és elemzésével? Ennyi példa éppen a hasonló esetek elkerülésére szolgálna. Úgy látszik mégsem tanultak belőle, mert ez a készülő Európa újra népeket akar elkeverni egymással a szabad munkavállalás hamis ígérete mögé rejtve igazi szándékát, igaz lassacskán és csendben. Valakik nem felejtették el, hogy a népeken való uralkodás módja ez. Megpróbálták már ezt a Habsburgok is korábban. Most európai mezbe bújva újra ugyanezen dolgoznak immáron egész Európában. Úgy tűnik, ez a büszke Európa besétált a csapdába. Egy nap teljes lesz a keverés, és azt vesszük észre magunk körül, hogy a valamikori letűnt eszmék segítségével egész Európát sikerül újra balkanizálni, egyformalizálni, népeiből szerencsétlen, gyökértelen, engedelmes masszákat formálni újra. És akkor kezdetünk mindent előlről.

Mi magyarok biztosan ott leszünk a lelkek és a szellem újjáépítésénél, mert ezt a népet nem lehet eltüntetni. Olyan régóta tesszük a dolgunkat, olyan régóta ontjuk a kovászt más népek kialakításához, felemeléséhez – amihez saját magunkat adtuk alapanyagként, - olyan régóta igyekszünk hitet önteni Eurázsia népeibe, és olyan régóta dacolunk az Ármánnyal, hogy egyszer igazán győznünk kell. Nem számít az, hogy a Gonosz időnként látszólag diadalra jut, neki nem jut a kovászból, - neki idegen szöveget ez, - és ebbe belepusztul.

Vége az első kötetnek.

Tartalom

Ajánló	4
Das ungarische Altertum	6
The Ancient Hungary	10
Előszó	14
A előzmények	27

A turániak őstörténete	29
A kelták	
A kelták (keletiek) kialakulása (etnogenezise)	37
A kelta (keleti) Európa	48
A kelták (keletiek) régészeti hagyatéka	52
A kelta (keleti) nyelv és szellem	62
A K - R magyar teremtő gyök Eurázsia nyelveiben	99
Néhány forgással, körmozgással kapcsolatos magyar szó Európa nyelveiben	131
A kelta (keleti) hit és mitológia	138
Közjáték: Az indoeurópai szkíta elmélet cáfolata	150
Újabb közjáték: Az indoeurópai hettita, hurri és urartui nyelvelmélet cáfolata	171
A kelta (keleti) szellem	207
A kelta (keleti) időrend	228
Az etruszkok	
Egy ragozó nyelvű magyar ős nép Itália közepén	229
Az etruszk Ruma (Róma) alapítása, és az etruszk időrend kezdetei	237
A keletiek (kelták) és az etruszkok összehasonlítható régészeti hagyatéka	254
Az etruszk időrend	278
Az etruszkok nyelve	303
Az etruszk vallás és mitológia	367
Az etruszk szellem és anyagi kultúra	379
Az etruszk összeolvadás (etnogenezis) elemei	393
A Nagy Ókori Világháború közvetlen előzményei	395
A Róma-szindróma	400
Tartalom	438